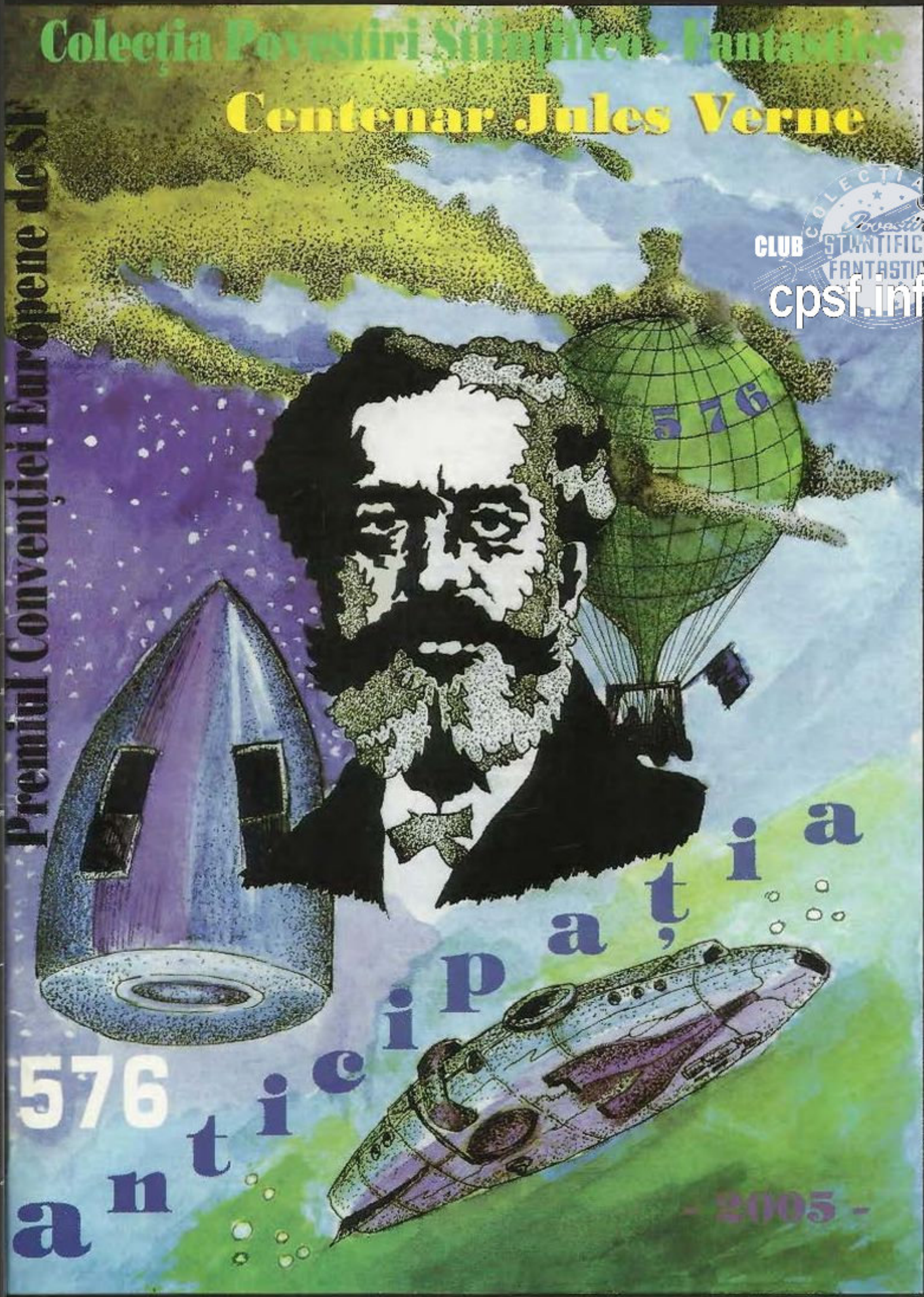

Colecția Povestiri Științifico - Fantastice
Centenar Jules Verne
Premiul Convenției Europene de SF
576
anticipația
- 2005 -

SUMAR

CASETA REDACŢIEI

CPSF ANTICIPAŢIA - colecţia de povestiri SF
www. anticipatia.kogaion.net

Revistă editată de:
Fundaţia SocRaTeE, *Preşedinte: Alexandru Mironov*
Asociaţia Tinerilor Jurnalişti şi Protecţia Mediului Dolj
Preşedinte: Viorel Lazăr (lazarviorel@yahoo.com)

Redactor-şef: Aurel Cărăşel (aurel_carasel@yahoo.com)
Redactori: Dodo Niţă, Arthur Codrescu, Marius Ghergu, Ion Ilie Iosif, Dan Mihăilescu, Sorin Repanovici
Grafică coperta 1-2: Marius Ghergu
Grafică interior: Marius Ghergu
Tehnoredactare: Mihaela Lazăr
Machetare coperte: Octavian Mitrică
Adresa redacţiei: Str. Anton Cehov nr. 8, cod 011998, Sector 1 Bucureşti
Telefon: 021-22 230 48 / 021-23 132 24 / 021 - 22 276 36
Fax: 021 - 22 276 36 ISSN 1220-8620

Jules Verne

Fişă de lectură

Claudiu PETRIA
Cenaclul "Jules Verne"
Râmnicu-Vâlcea

Vreţi să citiţi un roman interesant? Vă recomandăm...

Insula misterioasă

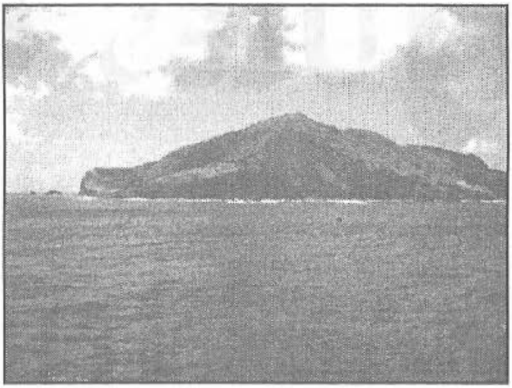
Scris în maniera care l-a consacrat pe celebrul autor, romanul "Insula misterioasă" reprezintă încă o încercare (reuşită) de supravieţuire, în ***imaginarul*** sfârşitului de secol XIX. Firul acţiunii începe în localitatea Richmond, din SUA, în timpul Războiului de Secesiune, populaţia oraşului fiind izolată, din cauza îndelungatului asediu la care este supusă localitatea. Printre cei rămaşi în oraş, se găsesc şi cinci prizonieri, care nutresc gânduri de evadare. Grupul, format din inginerul Cyrus Smith, Geodon Spiett, reporter la "New York Herald", negrul Nab, marinarul Pencroff şi tânărul Harbert, se hotărăşte să încerce să profite de singura posibilitate de salvare la îndemână - aerostatul staţionat în piaţa centrală.

Aerostatul, o maşinărie ingenioasă ce ţinea mai mult de domeniul fantasticului în epocă, fusese realizat la indicaţiile lui Jonathan Foster pentru a fi utilizat la depăşirea barierei ridicată de soldaţii generalului Grant, în vederea obţinerii de ajutoare. Profitînd de timpul nefavorabil, care obligase echipajul să ţină aparatul la sol, cei cinci temerari reuşesc să decoleze şi, purtaţi de vijelie, ajung pe o insulă pustie, unde aterizează forţat. Locul se dovedeşte a fi ca în visurile lor cele mai negre: orientîndu-se după poziţia stelelor, reuşesc să-i stabilească coordonatele. Aceasta se dovedeşte a fi netrecută pe nici o hartă maritimă şi complet în afara rutelor

obişnuite de navigaţie. Evadarea din închisoarea din Richmond îi adusese pe o insulă pustie, neavînd altceva asupra loc decât o cutie cu chibrituri, un ceas, un caiet de notiţe şi hainele cu care fuseseră îmbrăcaţi în timpul catastrofei, toate celelalte lucruri fiind aruncate ma înainte în larg, în încercarea disperată de a ridica balonul care se apropiase alarmant de suprafaţa apei.

De aici începe adevărata aventură şi, totodată, titanica muncă ce face ca în curs de trei ani (beneficiind şi de nişte "ajutoare" externe, cum ar fi proviziile de pe nave ce eşuaseră în apropierea insulei, botezată cu timpul Insula Lincoln) membrii micii comunităţi să ajungă să comunice unul cu altul, de la un cap la celălalt al insulei... prin telegraf! Asta după ce, mai întâi, reuşiseră să obţină prin forţe proprii elemente chimice care cu greu ar fi putut fi obţinute şi în cele mai performante laboratoare ale lumii, existente la acea oră, exerciţiu de forţă ce depăşeşte astfel, din plin, imaginaţia multora dintre contemporanii săi. Ceea ce-l surprinde pe lector şi face ca această operă să fie clasată în cadrul anticipaţiei clasice îl reprezintă cele două personaje "autohtone" - maimuţa Jup şi misteriosul căpitan Nemo.

Primul este domesticit cu rapiditate, ajungînd, cu vremea, să fie stăpân în bucătăria insularilor, dar şi de un real folos în toate activităţile ce necesitau forţa, agilitatea şi rapiditatea unui cimpanzeu. Cel de-al doilea intră în scenă la fel de misterios pe cât trăieşte în viaţa de zi cu zi.

Subliniind, într-un fel, neputinţa omului în faţa forţelor oarbe ale naturii, Jules Verne construieşte un final absolut neaşteptat pentru existenţa micii colonii: datorită structurii sale vulcanice şi a eroziunii produse de apele oceanului în jurul bătrânului crater, pericolul declanşării unei explozii devastatoare la întâlnirea apei cu magma vulcanică devine iminent.

Iar salvarea vine tocmai din partea celebrului căpitan Nemo (de subliniat faptul că, în limba latină, cuvântul "nemo" înseamnă "nimeni") care, cu un efort extraordinar, înainte de a lua decizia de a se înmormânta în adâncurile vulcanului, odată cu minunata sa navă submarină, face o călătorie către cel mai apropiat ţărm, unde lasă coordonatele Insulei Lincoln pentru ca nefericiţii naufragiaţi să poată fi salvaţi.

Aurel CĂRĂŞEL

ANTICIPAŢIA

Devenită celebră datorită lui **Jules Verne**, *anticipaţia* a ajuns, treptat, să se confunde cu însăşi categoria generică de literatură SF. În realitate, ea reprezintă numai una dintre speciile acesteia, ajunsă în desuetudine la sfârşitul secolului XX.

Anticipaţia propune modelul unei lumi viitoare, pornind de la datele prezentului, în sistemul clasic cauză-efect. Accentul cade pe rolul miraculos al ştiinţei şi tehnicii, care vor transforma iremediabil viaţa oamenilor. Într-o astfel de literatură, legătura cu ştiinţa este fundamentală. În general, scriitorul de SF poate să adopte patru atitudini faţă de prezenţa acesteia în textul său literar:

a) **vulgarizarea**, adică răspândirea în rândul maselor de cititori a cunoştinţelor ştiinţifice, într-o formă accesibilă d.p.d.v. ideatic şi lingvistic; în acest caz, nivelul de ficţiune este zero;
b) **anticipaţia**, adică, pornindu-se de la realitatea existentă, cititorului i se propun modele de viitor, prin dezvoltarea logică a consecinţelor care rezultă din acestea; gradul de certitudine este ceva mai scăzut; în schimb, apare un anumit grad de predicţie, care face, într-o oarecare măsură, apel la ficţiune;
c) **viitorologia** este o ştiinţă, care realizează studii cu privire la evoluţia viitoare a umanităţii, pornind de la suma datelor oferite de realitate şi permiţând apariţia şi dezvoltarea unor elemente de previziune (v. Clubul de la Roma); accentul principal se pune pe speculaţie;
d) **extrapolarea** propune determinarea mărimii unor valori, dincolo de o limită cunoscută, cu ajutorul deducţiei şi al analogiei; nivelul de ficţiune este maxim, gradul de certitudine este aproape zero.

Aplicate în SF, aceste trăsături conduc către următoarea clasificare:

- literatura SF de gradul I este compusă din vulgarizare şi din *anticipaţie*;
- literatura SF de gradul II este alcătuită din prospectivă şi extrapolare.

Prin vulgarizare, literatura SF tinde să se piardă în ştiinţă; prin extrapolare, îşi extinde domeniul până la graniţa foarte mobilă a fantasticului.

Circumscrisă literaturii SF de gradul I, **anticipaţia** conţine vulgarizare ştiinţifică la nivel maxim. Caracteristică pentru o astfel de literatură este prezenţa *elementului anticipativ*. De-a lungul istoriei genului s-au dat numeroase exemple de opere care, fără să aparţină

propriu-zis literaturii SF, conţin numeroase astfel de elemente anticipative: în "Istoria adevărată", Lucian din Samosata ne descrie fântâna miraculoasă a regelui Endymion, care este un fel de tub cinescopic de televizor; în "Statele Lunii şi ale Soarelui", eroul lui Cyrano de Bergerac primeşte o casetă-carte, care reproduce perfect limba muzicală a seleniţilor; în "Oceania-Pacific-Deadnought", Alex. Macedonski descrie străzile rulante, instalaţia de aer condiţionat şi televiziunea în culori.

Anticipaţia ştiinţifică a reprezentat, într-o anumită perioadă de timp, un element de bază în definirea întregii literaturi SF (v. epoca de pionierat verniană, în Franţa, sau aceea iniţiată de Hugo Gernsback, în SUA).

În numeroase ocazii, însă, literatura a fost precedată de ideea tehnică, iar autorii de anticipaţii au profitat de intervalul mare de timp ce se scurgea din momentul finalizării ei şi până când aceasta ajungea la urechile publicului.

Ideea submarinului, a zborului mecanic prin atmosferă şi prin spaţiu, a comunicării audio şi a transmiterii imaginilor la distanţă, a realizării unor explozibili extrem de puternici exista încă înainte ca J. Verne să-şi fi scris operele, numai că mediatizarea lor a fost extrem de slabă şi, prin extrapolare, marele scriitor a ajuns la predicţii cu adevărat impresionante.

În general, între fenomenul extrapolării şi **literatura de anticipaţie** există o legătură foarte strânsă: în timpul în care a fost scrisă, opera poate să fie extrapolatoric, avînd un nivel maxim de ficţiune (v. "Istoria adevărată"). Citită retrospectiv, ea devine anticipaţie, adică o ficţiune limitată, iar, uneori, chiar vulgarizare ştiinţifică, fără nici o valoare literară (v. opera lui Hugo Gernsback).

Alţi autori de opere de anticipaţie: Alfred Robida, Jean de la Hire, Louis Boussenard, Ambrose Bierce, Emilio Salgari, Jokai Mor, Carlo Dossi, Bruno Corra.

JULES VERNE (1828 - 1905)

Cel mai fecund scriitor francez de SF al secolului XIX, cel despre care pictorul Georgio de Chirico scria plin de entuziasm - "J.V. a fost pentru mine scriitorul francez care, alături de Arthur Rimbaud şi Guillaume Apollinaire, mi-a dăruit cele mai profunde bucurii", considerat părintele literaturii de anticipaţie, s-a născut în anul 1828, în localitatea franceză Amiens, în familia unui notar.

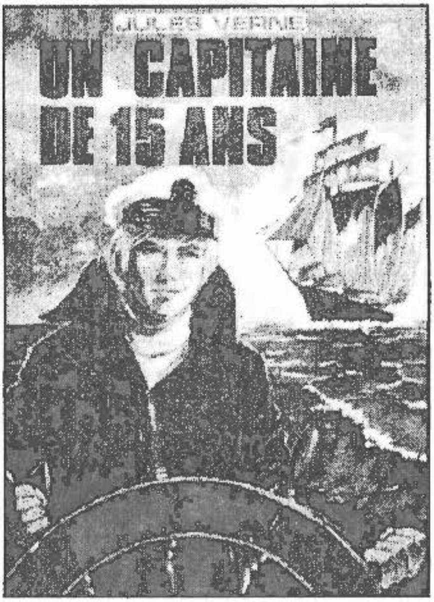
În urma insistenţelor familiei, adolescentul romantic, care-şi făcuse o solidă educaţie în oraşul natal, a plecat la Paris să studieze dreptul, urmând să împlinească visul de avocatură al tatălui său. Dar, deşi încheie cu note bune facultatea de profil, realizează că nu are nici un fel de înclinaţie către barou.

Ca student, frecventase boema literară a capitalei franceze, simţindu-se foarte atras de lumea teatrului. La vârsta de 22 de ani, termină de scris prima sa încercare dramatică, piesa "Paie frânte", pe care Alexandre Dumas-tatăl o pune în scenă, împreună cu trupa teatrului său. Succesul obţinut îl determină să renunţe la cariera de drept şi să se dedice exclusiv scrisului.

Adevăratul succes îl va cunoaşte 13 ani mai târziu, când celebrul editor Hetzel descoperă în tânărul care-i solicită sfatul un talent viguros şi-i propune să scrie, sub contract, pentru editura sa *romane pentru tineret*. În 1863, îi apare "Cinci săptămâni în balon", roman care-i deschide drumul spre inimile cititorilor de pretutindeni.

Perseverînd pe calea literaturii de călătorii şi aventuri extraordinare, la care adaugă, ulterior, şi pe aceea a anticipaţiei, obţine un succes enorm, scriind un număr foarte mare de opere (peste o sută), traduse în toate limbile importante ale lumii.

În ciuda faptului că a fost şi a rămas (încă) cel mai tradus scriitor francez din toate timpurile, vreme de mulţi ani istoria literară l-a considerat un scriitor minor, cu realizări în categoria operelor pentru copii. Criticul care-l reabilitează din acest punct de vedere este Paul Guth, care recunoaşte în textele sale, dincolo de aspectul anecdotic, uneori banal, o operă uriaşă ca proporţii, plină de originalitate, întinzîndu-se pe mai multe registre, de la acela al romanului negru şi policier, până la cel de aventuri şi anticipaţie; operă care a influenţat formarea a numeroşi scriitori francezi şi străini (printre alţii, pe aceea a lui Rimbaud şi a lui Roussel). Meritul său

deosebit constă în aspectele sale predictive şi vizonare, care au contribuit la promovarea interesului pentru ştiinţă în rândul tineretului.

El însuşi călător neobosit în jurul lumii (era posesorul unui iaht, cu care a navigat îndelung pe urmele personajelor sale), J. Verne îşi plimbă cititorii pe toate continentele şi insulele globului, ba chiar şi în spaţiul extraterestru, realizînd o neîntreruptă şi pasionantă operă de descoperire a frumuseţilor geografice ale lumii şi universului.

Romanele sale, adunate sub titulatura de "Călătorii extraordinare în Lumi cunoscute şi necunoscute", au drept scop, după cum susţine chiar autorul lor, "de a rezuma toate cunoştinţele geografice, geologice, fizice şi astronomice ale ştiinţei moderne". În ele, autorul afirmă permanent o nestrămutată credinţă în capacităţile omului, menit să devină într-o bună zi, cu ajutorul ştiinţei, stăpânul de neconstestat al tuturor lumilor existente.

Romanul "O călătorie spre centrul Pământului" (1864) relatează extraordinara aventură prin care trece profesorul Lidenbrock şi nepotul său Axel care, urmînd indicaţiile unui alchimist din Evul Mediu, descoperite în paginile unei cărţi vechi, pătrund prin conul unui vulcan din Islanda spre centrul Terrei, unde descoperă o misterioasă lume interioară, dominată de o mare uriaşă, cu o floră şi o faună asemănătoare cu acelea din era mezozoică.

"De la Pământ la Lună" (1865) reprezintă, atât pentru scriitor cât şi pentru cititori, primul salt adevărat în necunoscutul spaţiului cosmic, realizat alături de Barbicane şi tovarăşii săi în interiorul obuzului tras de Columbiad, cel mai mare tun construit vreodată în istoria tehnicii umane. Anticipările tehnice sunt uluitoare: lansarea are loc din peninsula Florida, la câteva zeci de kilometri de actualul Cape Canaveral, asemenea lansării navelor "Apollo"; membrii echipajului obuzului sunt în număr de trei; ca şi cei dintâi, iau cu ei pe orbită tot soiul de animale pentru experienţe; în spaţiu domneşte imponderabilitatea, obuzul este înzestrat cu rachete direcţionale etc.

Cu romanul "Aventurile căpitanului Hatteras" (1866) ajungem, pentru prima oară, la Pol, iar cu "Copiii căpitanului Grant" (1868) facem, tot

pentru prima oară, un voiaj complet în jurul emisferei sudice.

Aici, întâlnim un tip particular de personaj, impus în literatură de autor - **savantul distrat**. Paganel este un reputat om de ştiinţă, renumit prin erudiţia sa în domeniul entomologiei, dar şi... prin uituceala sa.

În 1870, reia cu romanul "În jurul lumii" ideea de aventură cosmică dintr-o perspectivă puţin mai amplă,operă care-l conduce spre adevărata **călătorie spaţială** din "Hector Servadac", roman din care aflăm că o mână de oameni, aflaţi într-o călătorie pe ocean, sunt "luaţi", cu corabie cu tot, de un uriaş vârtej atmosferic, creat de ciocnirea unei comete cu Terra, şi călătoresc prin Sistemul Solar la bordul acestei insolite nave.

"Douăzeci de mii de leghe sub mări" (1870) este, probabil, cea mai cunoscută operă a sa. Ajuns din întâmplare la bordul submarinului Nautilus, profesorul de biologie Arronax are şansa nu numai de a vedea, sub apele oceanului, cu propriii săi ochi, minunile floristice şi faunistice pe care le cercetează în laborator, dar şi pe aceea de a-l cunoaşte şi însoţi pentru o perioadă pe un misterios şi legendar personaj - căpitanul Nemo, un răzvrătit romantic, aflat într-o luptă permanentă cu imperialismul mondial, apărător al dreptăţii sociale şi un idealist convins. Uriaşul periplu făcut la bordul minunatului submarin de către profesor şi însoţitorii săi, luaţi ostatici de Nemo, constituie un motiv în plus pentru autor de a ne face martorii unor aventuri uluitoare, între care lupta cu calmarul gigant şi prezentarea rămăşiţelor Atlantidei nu consituie decât două exemple edificatoare.

"Ocolul Pământului în 80 de zile" (1873) reprezintă o sinteză a cunoştinţelor de geografie ale autorului, care-şi transportă personajul, Phileas Fogg, un britanic rigid şi sever, înoştit de un valet simpatic şi foarte uman, evident, un francez, pe nume Passepartout, pe toate meridianele lumii, ca urmare a unui pariu făcut de acesta la club.

Un alt erou, cu o înaltă ţinută morală, asemănător până la un punct cu celebrul căpitan Nemo, este Mathias Sandorf, din romanul omonim, apărut în anul 1885; ungurul devine şi el un campion al luptei împotriva nedreptăţilor sociale, a abuzurilor de orice fel şi a tiraniei.

Tot pe această orientare antimilitaristă şi antirasistă sunt construite şi multe alte opere ale scriitorului: "Un arhipelag în flăcări" (1884), în care descrie o secvenţă importantă din mişcarea de eliberare naţională a poporului grec, iar în "Nord contra Sud" (1887) aflăm despre răscolitoarea dramă provocată de Războiul de Secesiune din America.

Universul vernian este dominat de elemente ştiinţifice anticipative, care prin numărul şi prin intuiţiile demonstrate ulterior au făcut din autorul lor principalul vizionar al lumii moderne - *submarinul* (în "Douăzeci de mii de leghe sub mări"), avionul şi elicopterul (în

"Robur Cuceritorul"/1866), *aparate radio de emisie-recepţie* (în "Extraordinara aventură a misiunii Barsac"), *tekeviziunea* (în "Castelul din Carpaţi"/1892), *astronavele* (în ""De la Pământ la Lună"), *oraşele marine* (în "Insula cu elice") ş.a.m.d. Deşi cunoaşte un succes uriaş de librărie, dispreţul multora dintre conaţionalii săi pentru opera sa este mare. Membru-cavaler al Legiunii de Onoare încă din 1870, scriitorul trebuie să aştepte până în 1886, ca să fie făcut ofiţer, la insistenţele primarului din Amiens, iar Academia Fanceză, forul suprem al consacrării oficiale, nu-i acordă practic nici o atenţie.

Jules Verne moare la data de 24.03.1905, încărcat de o asemenea glorie, încât devenise deja un element de legendă. În 1896, scriitorul italian Edmondo de Amicis îl vizita la Amiens, cu gândul de a spulbera mitul ce se ţesea încetul cu încetul, asemenea unei plase de păianjen, în jurul său: "Te duci să-l vizitezi pe J. Verne? Şi dacă J. Verne nu există? Toată lumea ştie - "Călătoriile extraordinare" aparţin unui grup de scriitori, care şi-a luat un pseudonim colectiv".

Alte opere: "Mihail Strogoff" (1876), "Un oraş plutitor" (1871), "Doctorul Ox" (1874), "Căpitan la 15 ani" (1878), "Casa cu aburi" (1880), "Steaua Sudului" (1884), "Un bilet de călătorie" (1886), "Doi ani de vacanţă" (1888).

BD & SF

Dodo NIŢĂ

JULES VERNE ÎN BD ROMÂNEASCĂ

Prima adaptare în benzi desenate a unui roman scris de Jules Verne a apărut în România la 140 de ani de la naşterea marelui scriitor şi la 80 de ani de la editarea în Franţa a romanului respectiv, "Doi ani de vacanţă".

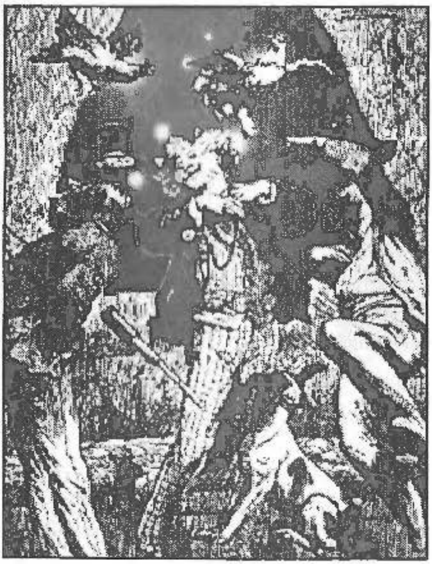
Banda desenată se numea *Ketevi Vakacio* şi a apărut între 1968-1969, în revista pentru copii NAPSUGAR (RAZA DE SOARE), editată la Cluj, în limba maghiară. Livia Rusz, autoarea acestei superbe adaptări, a mai publicat, în 1978, în aceeaşi revistă, o microprezentare (pe o planşă) a principalelor romane ale lui Jules Verne.

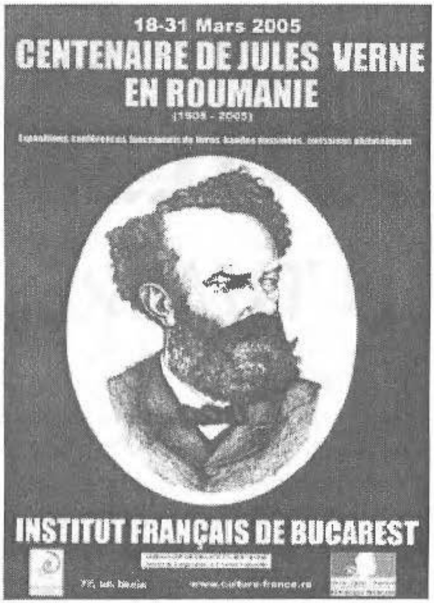
Următoarea adaptare reprezintă, practic, primul (şi singurul) album BD după Jules Verne apărut în România

comunistă: *Căpitan la 15 ani*. El a fost publicat în anul 1972, în cadrul primei colecţii de albume BD, declarată ca atare, şi a fost desenat de Nicu Russu (autorul a cinci din cele zece albume apărute, în total, între 1972-1974, la editura STADION din Bucureşti).

A trebuit să cadă regimul comunist pentru ca desenatorii BD români să-şi îndrepte din nou atenţia asupra lui Jules Verne. Astfel, în 1993, au apărut în revista POLIŢIA CLUJEANĂ primele planşe din *Eternul Adam*, desenate de ofiţerul de poliţie Gabriel Rusu (viitorul comandant al Şcolii de Poliţie Cluj).

În 1995, Salonul Internaţional al Benzii Desenate "BD Braşov" a avut ca temă "Jules Verne în Carpaţi". Unele dintre benzile desenate prezentate aici vor apărea mai târziu în suplimentul MINI AZI al ziarului AZI din Bucureşti:

-1995 - *Călătorie spre centrul Pământului*, desene de Dan Petcan (din Bucureşti);

-1998 - *Încăpăţânatul Keraban*, desene de Călin Stoicănescu (din Timişoara).

În fine, în cursul anului 2005, anul centenarului dispariţiei marelui romancier, editura EGMONT publică, în premieră mondială, prima adaptare BD a romanului *Cinci săptămâni în balon*. Albumul, tipărit în condiţii grafice deosebite, este semnat de binecunoscutul caricaturist Vali Ivan, care ne dezvăluie astfel o nouă faţă a extraordinarului său talent.

(material preluat din fanzinul "ARGONAUT" nr. 6/2005)

Centenar Jules Verne în timbre... desenate

Romfilatelia, societate specializată în emiterea şi comercializarea mărcilor poştale româneşti, lansează cu ocazia împlinirii a o sută de ani de la trecerea în neființă a celui care a fost un mare vizionar, Jules Verne, o emisiune filatelică intitulată "Centenar JULES VERNE".

Născut în Franța, în anul 1828, urmează cursurile Facultăţii de drept din Paris, unde devine un vizitator asiduu al Bibliotecii Naţionale. Aici devorează lucrări de specialitate şi articole de popularizare, constituindu-şi, treptat, amplul fişier de care se va sluji pentru a da veridicitate operelor sale.

Faptul că a fost un vizionar extraordinar al vremurilor sale îl demonstrează şi frag-mentul dintr-un interviu din anul 1902, apărut în *Neue Wiener Zeitung*: "Secolul XX a dat naştere unei noi ere. Viaţa mea a fost bogată în evenimente reale şi imaginare. Am văzut multe lucruri deosebite, dar fantezia mea a creat lucruri şi mai minunate.

Dacă aţi şti cât de mult regret că trebuie să-mi închei atât de devreme drumul pământesc şi să mă despart de viaţă, în pragul unei epoci care ne promite atâtea minuni..."

Emisiunea filatelică înfăţişează, în cele patru timbre, ilustraţii ale unor opere a căror acţiune se desfăşoară în întregime ("Castelul din Carpaţi", cel mai cizelat roman al autorului) sau parţial ("Keraban, încăpăţânatul", "Pilotul de pe Dunăre") pe teritoriul României sau al căror adevărat erou este un român ("Claudius Bombarnac").

"Castelul din Carpaţi" - o poveste de dragoste, în decor românesc,

ilustrată pe timbrul cu valoarea nominală de 19.000 lei.

"Pilotul de pe Dunăre" -un fericit prilej în care aventura julesverniană este găzduită de cadrul românesc; ultima parte a călătoriei întreprinse de personajele principale începe cu Dunărea, la Cazane, şi se sfârşeşte la vărsarea fluviului în mare. Timbrul are valoarea nominală de 21.000 lei.

"Claudius Bombarnac" - un foarte frumos roman, bine construit, perfect echilibrat, instructiv şi captivant. Timbrul are valoarea nominală de 47.000 lei.

"Keraban, încăpăţânatul" - un roman în care abundă descrieri ale peisajului dobrogean din ultimele decenii ale secolului al XIX, făcîndu-te să te simţi permanent la faţa locului. Timbrul are valoarea nominală de 56.000 lei.

Data punerii în circulaţie: 29.03.2005
Număr de valori: 4
Dimensiune timbre: 33x48 mm
Sistem de tipărire: offset, la 4 culori, pe hârtie cromo-gumată Anglia
Tiraj: 509.312 bucăţi timbre
Machetator: **Walter Riess**

(material preluat din pliantul "2005 - Centenar JULES VERNE 1905 - 2005 / Romfilatelia)

UNII DINTRE EROII VERNIENI AU EXISTAT ÎN REALITATE

Jules Verne a lăsat în urma sa o corespondenţă extrem de bogată, pe care editori de tot felul au reeditat-o în mai multe rânduri. Din ea, aflăm că o parte dintre ideile ştiinţifice şi tehnice cu care-i uimeşte pe contemporani (şi nu numai pe ei) sunt rodul discuţiilor pe viu sau epistolare, purtate cu diverse personalităţi ale vremii sale. Nimic nou, până aici. Dar iată că, lecturîndu-le cu o altă grilă, descoperim că şi unele dintre personajele cărţilor sale au trăit alături de el, fiindu-i chiar prieteni adevăraţi. Astfel, celebrul explorator al văzduhului, Nadar, cel care se aventura cel dintâi să testeze proprietăţile oricărui aparat de zbor ieşit pe piaţă şi care visa să realizeze înconjurul lumii într-un balon, împreună cu întreaga (şi numeroasa) sa familie, i-a servit drept model pentru personajul Michel Ardan (a se remarca şi acrostihul onomastic), din romanul "De la Pământ la Lună". De altfel, acelaşi Nadar este cel care-i sugerează ideea aparatului de

zbor mai greu decât aerul, regăsită în romanul "Robur Cuceritorul".

Prezentăm în continuare cele două epistole ale lui Verne către Nadar (foto), unde sunt conturate cele două idei subliniate mai sus.

Auteuil, marţi, (septembrie 1864)

Dragul şi curajosul meu prieten,

Îţi mulţumesc pentru cartea trimisă. Nu o citisem. Aş fi venit să te văd, dacă o uşoară răceală nu m-ar fi reţinut în casă. Vestea ultimelor tale isprăvi a ajuns până la mine, în acest colţ al Bretaniei. Aici eşti iubit, ca şi acolo, la Roscoff sau Tregnier, nu mai puţin decât la Paris.

În prezent, creez un nou personaj, un bărbat minunat şi îndrăzneţ şi, îţi cer iertare, tu mi-ai servit ca model.

Al tău, din tot sufletul.

Jules Verne

Domnului Nadar-tatăl

Dragul meu prieten,

Îţi trimit prin Hetzel un "Robur cuceritorul". Vei regăsi în el toate ideile tale despre aparatul "mai greu decât aerul". Am vrut să reiau, într-o formă dictată de cea mai pură fantezie, problema care ne frământa. Ai să-mi spui dacă eşti de acord şi dacă-ţi place. Eram cu 25 de ani mai tineri, când discutam despre toate acestea. Şi iată că au trecut şase luni de când stau ţintuit în cameră cu piciorul întins. Îngrozitor de mult!

Al tău, cu prietenie

Jules Verne

OPINII... OPINII...

"Jules Verne, Arnold Toynbee, Saint-John Perse (exemple alese nu întâmplător) sunt şi ei autori aparte, căci nu acceptă ca absolut nici un centru de referinţă particular, fie el local sau temporal."

Roger Caillois

"Jules Verne? O fascinantă lume a dorului de permanentă schimbare. De permanentă călătorie. De eternă aventură. Nici nu-mi pot imagina cultura secolului al XIX-lea fără el!"

Vladimir COLIN

"Nautilus este (...) peştera încântătoare: bucuria izolării atinge paroxismul, când dinăuntrul acestei interiorităţi fără fisură poţi vedea, printr-o uriaşă fereastră, freamătul exterior al apelor şi defini astfel, într-un unic gest, interioritatea prin contrariul ei..."

Roland BARTHES

"Ce stil are acest Jules Verne! Numai substantive!"

Guillaume APOLLINAIRE

"Jules Verne îmi este tată bun, cu deosebirea că personajele sale folosesc în loc de spadă revolverul."

Alexandre DUMAS-fiul

"Lev Tolstoi le citea copiilor săi, cu voce tare, romanele lui Jules Verne, ilustrând cu 17 desene propriul său exemplar din *Ocolul Pământului în optzeci de zile* (lucrare păstrată la Muzeul Tolstoi din Moscova); Paul Claudel şi Francois Mauriac socoteau *Insula misterioasă* o capodoperă, iar Antoine de Saint-Exupery a descoperit la vârsta de 10 ani *Indiile negre* şi atmosfera fantastică a acestei cărţi stă la originea *Zborului de noapte*.

După crearea *Odiseei* sale, ca un exerciţiu de destindere, Nikos Kazantzakis traduce Jules Verne în limba greacă, iar Claude Roy îl celebrează pe autorul francez într-unul din poemele sale."

Pierre-Andre TOUTTAIN

"L-am descoperit pe Jules Verne pe la vreo 12 ani şi de atunci am fost abonatul fidel al tuturor bibliotecilor publice unde găseam cărţi de-ale sale. Cred că l-am citit cu un fel de religiozitate până târziu, la încheierea adolescenţei, iar opera sa m-a marcat profund. Dovadă stă "Colecţia de Povestiri Ştiinţifico-Fantastice" a cărei apariţie stă sub semnul său fatidic. Cred că Science Fiction-ul de azi nu poate fi despărţit de opera sa uluitoare."

Adrian ROGOZ

"Jules Verne a fost pentru mine scriitorul francez care, alături de Arthur Rimbaud şi de Guillaume Apollinaire, mi-a dăruit cele mai multe bucurii."

Giorgio DE CHIRICO

"Aş vrea, de asemenea (...) să aduc un omagiu omului de imens talent care a fost Jules Verne. Admiraţia ce i-o port nu are margini. În anumite pagini din *O călătorie spre centrul Pământului, Cinci săptămâni în balon, Douăzeci de mii de leghe sub mări, De la Pământ la Lună,* şi *În jurul lumii,* din *Insula misterioasă* sau din *Hector Servadac* el s-a înălţat către cele mai înalte culmi pe care le poate atinge visul omenesc."

Raymond ROUSSEL

Short story

Eduard GORPAŞIN

NEMURIRE

A plecat cu ultima navetă, "Hermes", ultimul transport către îndepărtatul cămin al umanităţii. În urmă, a rămas astroportul pustiu şi baza ce prindea viaţă numai când încărcăturile de minereu ieşeau din depozite şi se încapsulau pentru tunurile cu proiecţie liniară. Şi, evident, am rămas noi, cei născuţi pe banda rulantă a uzinei genetice. Eu am fost conceput în seria care a mai apucat-o pe Audrey lucrînd în Laboratorul de Bionică la fabricarea cristalinelor pentru ochii noştri.

Numai că mina nu este un loc de unde poţi să ieşi atunci când vrei tu. De atunci... De atunci, aştept în fiecare seară, la ieşirea din schimb. Luna plină, diamant de xenon pur pe catifeaua neagră a cerului, îşi trimite razele strălucitoare peste micul oraş plutitor, ancorat gravitaţional deasupra asteroidului. Privesc trist în direcţia sa, sperînd ca ea să revină.

Prietenii, cunoscuţii şi chiar necunoascuţii au murit pe rând, de-a lungul eonilor. Trepat, am rămas singurul supravieţuitor al seriei mele. Am atins colosala vârstă de 30 de ani. Este un fenomen pe care nu-l înţeleg, deoarece până la mine nici un alt plutitor nu a depăşit vârsa maturităţii - 20 de ani.

Uneori, îmi vine să cred în legenda aceea care spune că cei care trec de limita de vârstă, aşteptînd - devin NEMURITORI. Ceea ce ştiu cu siguranţă este faptul că sunt unul dintre cei care aşteaptă. Pentru mine, timpul parcă şi-a încetat curgerea.

Pe culoarele nesfârşite ale Subteranului, fazerul pare să-şi fi pierdut de tot greutatea. Numai nemurirea sau ce-o fi starea asta nenorocită mă apasă greu. Tot mai greu... Iar eu aştept, în continuare. O aştept. Şi, poate că, într-o bună zi, dinspre cerul albastru al satelitului de deasupra mea va coborî naveta în care Audrey...

Arthur CODRESCU

FANTOME VENITE DIN TIMP

Dar dacă ceea ce vedem şi ceea ce trăim noi nu este altceva decât una dintre multele, din infinitele posibile feţe ale unei Realităţi aflate în continuă schimbare? O realitate mereu schimbătoare, ca şi cum cineva ar putea să facă în aşa fel, încât să materializeze visurile artiştilor... ale scriitorilor, de pildă...

...Cam aşa gândea în dimineaţa aceea mohorâtă de octombrie Andrew Longfellow, în timp ce îşi bea liniştit cafeaua şi urmărea cu un ochi distrat pe ecranul televizorului ultimele ştiri politice. În apartamentul de la etajul al doilea al străvechii case monument, din şi mai arhaica Baker-Street, era cald şi plăcut, iar clasica ploaie londoneză, prelinsă pe geamurile reflectorizante, îl îndemna la moţăială chiar şi pe zveltul Amedeo, ogarul android, cu ochi sclipitori, lipit de piciorul stăpânului său.

Adrew Longfellow nu era însă nici pe departe o fire romantică, aşa că puse repede punct dialogului imaginar cu prietenul său Breton, cibernetician de rangul I pe Astartee, etichetîndu-l drept exaltat. Cum adică, să poţi da viaţă unor lumi imaginare? Nimeni nu are atributele lui Dumnezeu, nu?

În clipa următoare, vocea îndepărtată a semnalizatorului acustic îl avertiză că doi domni au intenţia să-l viziteze.

Doi domni?

Le studie atent siluetele pe ecranul minuscul al identificatorului: cu siguranţă că nu-i cunoştea! Simţind prezenţe străine în apropiere, ogarul se ridică dintr-un salt şi se repezi mârâind spre celălalt salon, răsturnînd ceaşca goală pe mochetă. Andrew oftă, se ridică la rându-i, resemnat, şi îşi vârî mâinile în buzunarele halatului. Înainte de a părăsi încăperea, aruncă o ultimă privire în direcţia ferestrei: ploua întruna, de parcă cerul era ferm hotărât să realizeze previziunile serviciului meteorologic pe întreaga săptămână.

Deschise uşa cu precauţie, privind întrebător spre cei doi musafiri neaşteptaţi. Curat ghinion - o vizită în singura sa zi liberă din acea lună! gândi cu ciudă, în timp ce le zâmbea anemic celor doi care, la rândul lor, zâmbeau fals, aşteptînd stânjeniţi ca el să deschidă discuţia.

În cele din urmă, bărbatul din

stânga, scund şi rotofei, îşi săltă ridicola pălărie de fetru, se înclină scurt şi declamă, cu un accent oribil, un nume din care Andrew nu prinse decât ultima parte - Watson, medic în marina regală.

Celălalt, înalt şi uscăţiv, cu o mustăcioară diabolic aşezată pe vârful buzei de sus, nu spuse nimic, zâmbind doar condescendent, în timp ce Watson îi pronunţa în aceeaşi manieră ininteligibilă prenumele, adăugînd tare şi cu mândrie parcă: Holmes, detectiv particular.

Andrew Longfellow ezită, apoi se recomandă cu un început de enervare. Îi întrebă, cam repezit, ce doreau. La urma-urmei, cum naiba dăduseră peste el în singura lui zi liberă?

Ceea ce a urmat a fost penibil şi, în tot cazul, greu de înţeles. Cei doi domni afirmau că tocmai au revenit dintr-o călătorie îndelungată, efectuată în interes de serviciu, şi au avut surpriza să constate că apartamentul lor fusese ocupat - ilegal, bineînţeles - de o altă persoană. Că ei posedau acte de închiriere în regulă, care le confereau dreptul de utilizare pe o perioadă de zece ani asupra respectivei locuinţe.

Şi individul cel rotofei îi împingea mereu sub nas un teanc de chitanţe şi de acte caligrafiate într-o manieră cel puţin neobişnuită, în timp ce mustăciosul, retras discret într-o parte, îşi aprinsese o lulea scurtă şi pufăia calm, examinînd cu atenţie aplicele de pe ziduri.

Andrew a râs şi le-a explicat că greşiseră adresa: el era contabil-revizor la o firmă de produse electronice de înaltă fiabilitate. Nu, nu greşiseră nici o adresă, replicase serios domnul Watson şi Holmes aprobase înclinînd din cap, în vreme ce se lăsa într-un genunchi şi examina cu o lupă mocheta albastră. Nu era aici Baker-Street nr. 21? Atunci? La adresa aceasta, aşa cum dovedeau actele şi ştia toată lumea din cartier, locuiau ei, doi gentlemani al căror cuvânt nu putea fi pus la îndoială. Dacă domnul Longfellow ocupase apartamentul în necunoştinţă de cauză, aceasta putea fi o scuză, desigur. Deşi nu reuşea să priceapă - şi spunea asta teribil de uimit - cum de putuse proprietăreasa să le scoată apartamentul la mezat.

Andrew se înfurie din nou şi bănuiala că cineva îi juca o festă urâtă în cea mai liniştită zi a sa începu să i se înfiripe tot mai insistent în minte: străinii aceştia, îmbrăcaţi atât de... de... Nu găsea cuvântul, însă oricine putea să admită privindu-l că numai în moda ultimului secol nu erau. Cu limbajul lor stâlcind îngrozitor supla şi eleganta limbă engleză... cu manierele lor afectate...

Îi întrebă, rînjind, dacă gluma aceea era opera lui Kid Falstaff, vecinul său de birou, în care caz îi ruga să se întoarcă şi să-i comunice că, oricum, indemnizaţia pe luna în curs nu o primeşte, chiar dacă i-ar mai trimite pe cap 50 de ţicniţi pentru a-l îndupleca. Şi vru să trântească uşa, cu satisfacţia că măcar a ghicit intenţiile răuvoitoare ale glumeţului, oricine ar fi fost el.

Atunci, cu voce scăzută, interveni celălalt, cerînd scuze pentru deranj şi

rugîndu-l să-i arate pentru o clipă, dacă se poate, ceasul de la mână. Andrew îi întinse jucăria moleculară, înălţînd din umeri. Holmes îl examină cu aceeaşi atenţie cu care studiase peretele şi pardoseala, i-l înapoie, îşi scoase pipa şi scutură, fără să se jeneze, scrumul pe mochetă, bătînd-o uşor de măciulia transparentă a bastonului. Watson îl privea cu ochii mari şi Andrew trebui să recunoască faptul că şi el îl examina în aceeaşi manieră.

Mustăciosul îşi băgă liniştit pipa în buzunar şi, adresîndu-se lui Watson în engleaă sa scâlciată îi dădu o explicaţie doar pe jumătate inteligibilă pentru urechile lui Andrew, din care reieşea că cei doi greşiseră nu adresa, ci timpul.

Grăsunul îşi şterse transpiraţia cu o batistă albă, cu monogram, şi se plânse că nu pricepe nimic. Holmes înălţă enigmatic din umeri şi îi răspunse că, deocamdată, nici el nu înţelege mai mult, cele ce se văd (şi arătă jur-împrejur holul, casa şi pe Andrew) fiind împotriva oricărei logici, însă făgăduieşte că va lămuri el acest mister interesant în decurs de câteva zile, după ce va reuşi să mai adune câteva elemente.

Oricum, trăsura aştepta la scară şi, pentru o săptămână, vor găsi loc de cazare la un hotel mai cumsecade. Poate la "Majestic". Cerîndu-şi scuze încă o dată, precum şi permisiunea de a-l mai deranja de vreo două ori în decursul săptămânii pentru câteva relaţii suplimentare, cei doi se retrăseseră, cel gras gesticulînd aprins, cel înalt răspunzînd monosilabic şi, multă vreme, Andrew Longfellow avu impresia că aude în casa scării vocea scăzută a mustăciosului murmurînd "Interesant! Extrem de interesant!".

Într-un târziu, se desprinse ameţit de tocul uşii şi reveni în apartament, întrebîndu-se dacă nu cumva i s-a năzărit. Dar nu, în mod clar nu i se păruse: discul magnetic al ordinatorului păstrase în memorie imaginea contrastantă a celor două personaje şi Andrew trebui să admită că avusese o vizită neplăcută. Dacă cineva voise cu tot dinadinsul să râdă de el, reuşise, fără nici o îndoială.

Gândul că buna dispoziţie pe ziua în curs o luase la vale nu-i mai dădea pace. Oare cine putea să o facă? Un ins care avea imaginaţie şi îi purta pică... Cu un telefon la Trupa Ambulantă "Selenarii" şi un număr de cod al contului său personal de la bancă, probelma era ca şi aranjată.

Sus, printre stele şi platforme spaţiale de exracţie, poate, Breton, după discuţia de acum trei zile... Alungă ideea, strîmbîndu-se. Breton nu agrea nici un fel de glume. Era prea taciturn pentru aşa ceva. Ori, poate, Eva....

Îşi petrecu restul timpului, până la ora serialului de dimineaţă, perpelindu-se pe jarul întrebărilor fără răspuns. Amedeo scheuna slab, încercînd să-l atragă la joacă. Senzorii săi bioelectronici îi interceptaseră starea de nelinişte şi comandaseră programul preselctat în acest scop - jocul cu mingea.

Aşa că emitea sunete tânguitoare, lovind în mingea albă cu botul, şi îl privea rugător Andrew nu avea însă nici

un chef, aşa că îl expedie, fără prea multă vorbă, în camera învecinată.

Încercă să urmărească serialul şi chiar izbuti pentru un timp, însă se trezi în câteva rânduri că se uită, neliniştit, în direcţia valurilor cenuşii ale ploii, care continuau să se spargă pe suprafaţa netedă a geamului. Oare cine i-o făcuse?

Îl scutură din visare vocea semnalizatorului acustic, care îi anunţa o nouă vizită. Andrew rămase câteva clipe nehotărât în fotoliu, apoi se decise să deschidă, fără a mai fi curios să vadă, în prealabil, cine îl deranjează.

Era absolut convins că, şi de data aceasta, era vorba tot despre o personaă necunoscută. Cu toate acestea, rămase, efectiv, cu gura căscată când, deschizînd cu precauţie uşa, dădu cu ochii peste personajul înalt, îmbrăcat într-un tricou dungat, ud leoarcă, cu bereta altădată albă, acum pleoştită peste părul sârmos, şi cu braţele musculoase tatuate în tot soiul de arabescuri albastre. Strigând: "Eu sunt Selkirck, amice!", namila se prăbuşi înspre el, cu vădita intenţie de a-l îmbrăţişa.

Se lovi însă de tocul metalic al uşii, se dădu doi paşi înapoi, clătinîndu-se şi înjură gros, într-un dialect cvasinecunoscut. Mirosea înfiorător a alcool şi Andrew, care nu văzuse niciodată pe viu un om beat, strâmbă dezgustat din nas şi îşi promise în gând să scoată din videotecă toate filmele în care prohibiţia nu ajusese principalul etalon estetic.

Îi trebui mai mult de un sfert de oră, ca să priceapă ce doreşte străinul. Selkirck pomenea mereu despre nişte aventuri *formidabile*, petrecute pe mări îndepărtate, la tropice, lăuda apoi, fără nici o legătură, romul de la "Ancora de aur", îl înjura pe un necunoscut căpitan Richardson, ameninţîndu-l cu tăierea beregăţii şi numindu-l *pui de târfă*, revenea la călătoriile maritime, la naufragiul şi la viaţa pe care el, Robinson Selkirck, a dus-o mulţi ani pe o insulă pustie, despre un vestmânt din piele de capră (din care se jura că mai avea acasă o bucăţică, păstrată anume pentru el, înainte de a se hotărî să-l vândă, în port, pentru suma frumuşică de cinci şilingi), revenea la căpitan şi izbea cu pumnii în aer, jurîndu-se că îi va veni de hac cu mâinile lui, şi iar delira despre mările calde, despre sălbatici şi canibali, despre Vineri, servitorul negru, despre pirogi, corăbii, porturi îndepărtate...

Într-un târziu, Andrew reuşi, cu mare greutate, să strecoare şi el întrebarea fundamentală: el, el cu ce anume rea vinovat în treaba asta? Doar nu era afurisitul de căpitan Richardson... Era numai un amărât de contabil. Şi, când spunea asta, se simţea cu adevărat amărât. Mai că îi venea să plângă: ziua sa liberă şi liniştită... Sărmana sa zi liniştită!

Selkirck se uită la el cu ochii holbaţi şi izbucni într-un interminabil hohot de râs. Se înecă de câteva ori, tuşi până îi ieşiră globii oculari din orbite şi fu nevoit să-şi dreagă gâtul cu o gură de alcool, pe care o supse dintr-un recipient plat din metal. Păi nu-l chemase chiar el?

Nu trimisese el un băieţaş chior şi

şchiop, pe Tom Chiorul, să-l ia de la "Ancora de aur", ca să-i povestească? Cum ce să-i povestească? Aventurile lui: naufragiul... viaţa petrecută pe insulă... A zis doar că vrea să scrie o carte. Şi el, conştiincios, s-a prezentat. Acum, că l-a ascultat şi a aflat tot ce-i trebuia pentru cartea aia, să facă bine domnul scriitor şi să-i răsplătească truda. Pentru că, să fie clar, el, marinarul Robinson Selkirck, nu are obiceiul să-şi răcească gura de pomană. Să facă bine şi să scoată iute din pungă cel puţin două guinee. Altfel se înfurie rău şi toată "Ancora de aur" ştie cât de urât face Selkirck la mânie...

Pentru a înţelege toate acestea, lui Andrew Longfellow îi mai trebui o jumătate de oră. Stătea în prag şi îşi strângea capul în palme pentru a stăvili într-un fel şuvoiul de cuvinte, rostite într-o limbă engleză încă şi mai ciudată decât aceea folosită de anteriorii săi vizitatori. Îl privea pe bărbatul din faţa sa cum se clatină pe picioare, gata-gata să se prăbuşească la gesturile mai violente ale braţelor, şi se întreba, din nou, dacă nu cumva e un vis rău.

În cele din urmă, când marinarul făcu o pauză, pentru ca să înmagazineze o nouă porţie de aer în pieptul său vânjos, îi adresă repede câteva cuvinte de mulţumire, îi îndesă în mână inelul de aur cu piatră de cuarţ, pe care-l purta, ca amintire, pe degetul cel mic, apoi îl împinse pe trepte în jos. Trânti uşa cu putere, fără să mai ia în seamă strigătele de mulţumire ale celuilalt şi promisiunile lui de revenire.

"Cred că m-am scrântit!", gândi, în timp ce se cuibărea în adăpostul cald al fotoliului. Serialul se terminase şi pe ecranul uriaş, care acoperea un sfert din peretele camerei, se desfăşura o emisiune de ştiinţă, realizată pe satelitul Phobos. Andrew închise aparatul. Se simţea extenuat. Pentru o clipă, îi veni în minte din nou chipul lui Kid şi izbucni în râs. Pentru că, dacă prima vizită putea fi o farsă reuşită, cea de-a doua se dovedea o glumă sinistră. *Cineva* dorea, cu orice preţ, să-i zdruncine nervii. Şi asta tocmai acum, înaintea...

Strânse cu putere braţele fotoliului. *Cineva* ştiuse de plecarea pregătită cu atâta grijă. Asta trebuie că era! Dacă ajungea pe staţia de pe Ganimede în halul de surescitare în care se găsea, detectorul medical avea să-i refuze viza de intrare şi firma sa urma să piardă oferta...

Ideea că cineva îl şicana pe linie de serviciu îl mai linişti întrucâtva. Invidia era un cusur omenesc. Iar în cazul său aveau şi de ce, pentru ce să nu recunoască... Atunci răsună pentru a treia oară glasul avertizorului, făcîndu-l să îngheţe. Nici nu îndrăzni să se mai mişte din fotoliu.

Privi cu ochii holbaţi spre identificator şi înghiţi în sec: două siluete masculine sfrijite se străduiau să deschidă enorma broască falsă, aplicată în dreptul senzorului de blocare magnetică a uşii. Se strecură în vârful picioarelor către hol, cu senzaţia că urma să întâlnească perechea primilor intruşi Dar nu, nu erau, nu se putea să fie tot ei! Pe holovizor apărea distinct chipul celui din stânga -

un individ cu mustaţă şi favoriţi roşcovani, smead, uşor încruntat.

Acţionă senzorul, aproape involuntar. Uşa culisă, făcîndu-l să cadă în interior pe bărbatul care stătea sprijinit cu spatele de ea şi trecea, zăpăcit, în revistă un mare număr de chei, prinse pe un inel de aramă.

-Zău că nu se poate, stăpâne! bolborosi el de pe podea, ridicînd victorios braţul în sus. Uitaţi, asta e, am însemnat-o cu o cruciuliţă, chiar în ziua în care l-aţi concediat pe Foster. Mi-era teamă să nu le încurc.

-Miercuri, 2 octombrie 1872, ora 11,28 dimineaţa.

-11,29, stăpâne. Am data şi ora înscrise în carneţel.

-La 11,29, te angajam pe tine, nătărăule. Oricum, nu asta are importanţă. Desigur că aceea este cheia în cauză.

Nătărul se holbă, neajutorat, către Andrew, care îi găsi accentul franţuzesc puţin cam strident şi părul negru într-o răvăşeală absolută, contrastînd evident cu frizura spilcuită a gentlemanului de alături.

-Dumneavoastră? întrebă cu voce scăzută, simţindu-şi gâtul cu desăvârşire uscat. Pesemne că locuiţi în acest apartament...

-Inexact, domnule...

Dar Andrew Longfellow nu-şi deconspiră numele.

-Domnule intrus... În această casă, pe care bunicul meu, Sir Thomas Fogg, a cumpărat-o cu frumoasa sună de 1667 de lire şi 76 de pence. Am onoarea să mă prezint: Phileas Fogg, membru al Reform-Club încă de la înfiinţare. Stimate domn, revenind exact acum 12 minute din călătoria de nuntă, am avut supriza să-mi găsesc locuinţa invadată de... cum să le spun? De intruşi. Mrs. Auda, actuala doamnă Fogg, şi Wanda, camerista ei, continuă să aştepte în trăsură. Ei bine, aş putea să ştiu ce se întâmplă?

Nu se întâmpla nimic, dar Andrew Longfellof simţea, pur şi simplu, că nu mai avea aer. Păli şi se văzu nevoit să se reazeme de tocul uşii. Individul de pe covor se ridică în picioare, îşi scutură praful de pe pantaloni cu dosul palmei şi se strâmbă cu acreală.

-Stăpâne, eu cred că, de aici încolo, treaba e de competenţa poliţiei. Nu mai e nimic de înţeles: sau eu am înnebunit, sau am nimerit într-o altă Londră, deoarece dumnealui (şi arătă cu capul în direcţia lui Andrew) nu pare a fi un hoţ. Oricum, eu unul hoţ în halat de casă nu am prea văzut...

Andrew trânti uşa cu toată puterea şi blocă senzorul magnetic pe poziţia "închis". Maşinaţiunea, fie ea şi sinistră, începea să se transforme în coşmar. Se îndreptă spre fereastră şi îşi rezemă podul palmelor de pervazul metalic.

Dincolo de geam, ploaia continua să cadă cu furie, înecînd trotuarele şi rigolele. Ar fi fost bine să-i dea un telefon lui Breton sau...? Sau poate că acesta nu ar fi fost decât pretextul unor şotii şi mai nenorocite? Îşi lipi fruntea de sticla rece.

Ar fi vrut să aibă pe cineva cu care să se sfătuiască. Pe oricine altcineva

decât pe prostovanul de Amedeo, care stătea în fund şi-l privea nemişcat. Un necunoscut trimisese totuşi mai mulţi oameni, cu un echipament şi un comportament mai mult decât straniu, să-l deranjeze într-o dimineaţă în care nimeni n-ar fi ieşit din casă pentru o glumă proastă. Şi toţi, dar absolut toţi, avuseseră acelaşi pretext nenorocit cu casa, care...

Casa care era a fiecăruia dintre ei, realiză Andrew, dar nu şi a lui, a locatarului care tocmai o ocupa. Casa trebuie că era cheia misterului. Avea nevoie să afle cât mai multe despre ea, înainte de a se hotărî ce era mai bine să facă în continuare.

Şi cine altul ar fi fost mai capabil să-i furnizeze informaţii mai corecte decât cel de la care cumpărase apartamentul?

Adică domnul Andre Juan Breton, momentan reţinut de serviciu în colonia marţiană ***S.K. Robinson IV***. Telefonul i se părea, din nou, o soluţie adecvată la problema pe care... Vocea enervant de calmă a avertizorului îi răsună aproape sub frunte, încărcîndu-l, brusc cu o stare tensională explozivă.

-Patru domni solicită imperios prezenţa ta în hol, pentru...

Aruncă o privire scurtă asupra ecranului şi gemu. Imaginea celor patru, îmbrăcaţi în platoşe solide din metal şi cu săbii scurte la brâu îi produse un val de greaţă, asemănător aceluia instaurat după terminarea efectului euforizant al porţici libere de LTP. Nu mai aşteptă să audă somaţia şi nici bufnetul surd al uşii, în care se repezise umărul celui mai apropiat soldat. Intră în vârful picioarelor în dormitor, se apropie de fereastră şi acţionă maneta de deschidere, în caz de urgenţă.

Dreptunghiul de sticlă se retrase, silenţios, în matca sa din perete. Îşi aruncă halatul din umeri şi îşi trecu un picior dincolo de cadrul metalic. Scara de incendiu era umedă şi alunecoasă, aşa că trebui să se prindă cu putere de bara de susţinere.

Înainte de a părăsi platforma, avu grijă să comande închiderea geamului, pentru ca intruşii să nu-i ia chiar atât de repede urma. Până când ajunse la baza scării, era ud fleaşcă. Pijamaua de mătase i se lipea de trup şi, de pe şuviţele de păr, picurii de apă îi intrau direct în ochi.

Încercă să-şi închipuie cam ce ar gândi oamenii dacă l-ar vedea în halul acesta, dar tremura atât de tare, încât renunţă.

Oricum, strada era pustie, iar patrulele poliţiei comunitare nu se desprinseseră din faţa sediilor.

Alergă în direcţia monumentului lui Byron şi, după ce tăie în diagonală două bălţi, reuşi să ajungă sub marginea parapetului de marmură, care acoperea baza soclului asemenea unei umbrele. Continua să-i fie frig, dar cel puţin nu-l mai ploua şi, dacă şi-ar fi făcut apariţia vreun aerojet, putea să se ascundă în spatele statuii.

Îşi vârî mâinile în buzunarele jilave şi încercă să găsească o soluţie de salvare din situaţia idioată în care ajunsese atât de fără de veste.

Fugise de acasă, pentru că...

Pentru că nu avusese curajul să înfrunte o situaţie ciudată. Dar poate că rezolvabilă, la urma-urmei, cu un telefon. Cu un telefon...

Andrew Longfellow îşi aruncă privirile dincolo de soclul monumentului, către Elisabeth Street. A patra clădire de pe partea stângă a bulevardului era Poşta de cartier. Iar străzile erau încă pustii.

E adevărat că funcţionarele de la ghişee l-ar fi privit cu foarte multă circumspecţie, dar până să apuce să anunţe poliţia şi până ce prima patrulă ar fi ajuns la scări, ar fi avut destul de mult timp pentru a obţine legătura cu **S.K. Robinson IV** de la oricare din automatele de legături interplanetare, în virtutea faptului că avea cont personal deschis la orice oficiu din oraş, asemenea tuturor angajaţilor firmei.

Îşi simţi muşchii tremurînd de încordarea aşteptării şi se pregăti să ţâşnească. Nu mai apucă însă să o facă. Din faţă, dinspre supermarketul "Trafalgar Sq.", îşi făcu apariţia o uriaşă maşină neagră, pe portierele căreia erau imprimate două svastici galbene de dimensiunea unui cap de om.

La ambele portiere fluturau steguleţe cu svastici negre, iar în spate duduiau patru motociclete strălucitoare, încălecate de soldaţi în mantale impermeabile, avînd deasupra cotului banderole cu inevitabilele cruci îmbârligate.

Şi mai în spate încă, ieşind dintr-o stradă laterală invizibilă din punctul în care se afla el, tropăiau primele rânduri ale unei coloane interminabile de soldaţi, cu căştile lucind sub pânza ploii şi cu ţevile pistoalelor-mitralieră lipite regulamentar de spate.

Un vis rău, se cutremură Longfellow şi se lipi de piatra rece, ca şi cum ar fi vrut să pătrundă în carnea ei tare. *Cineva se joacă urât de tot cu vieţile noastre.*

Cum spusese Andre? Dar dacă ceea ce vedem şi ceea ce trăim noi nu este altceva decât una dintre multele, din infinitele posibile feţe ale unei Realităţi aflate în continuă schimbare?... Dacă cineva, dintr-un viitor atât de îndepărtat încât nici măcar nu putem să ne gândim la existenţa sa, ar inventa o maşină de materializat universuri fictive şi i-ar da drumul să funcţioneze în fiecare secol al nenorocitei acesteia de istorii? Cum ar arăta o Realitate care nu ar mai avea nici un pilon fix, pe care să-ţi bazezi raţionamentele? Poate că de aceea existau scriitori, se gândi el cu înfrigurare, fără să-i ia în seamă pe cei doi soldaţi opriţi în faţa sa, care-l somau într-o îngrozitoare limbă guturală să execute un ordin pe care nu-l înţelegea.

Erau o soluţie logică a maşinii de materializat universuri. Risipiţi de-a lungul axei Istoriei, cu singura misiune de a concepe cât mai multe universuri ficţionare, răscoleau staticitatea unui timp considerat imuabil.

Doamne-Dumnezeule, se zgribuli Andrew Longfellow, în timp ce înainta de-a lungul lui Elisabeth Street, împuns cu baioneta în spate de cei doi soldaţi, în acest caz şi el nu era altceva decât un

personaj... Lumea întreagă nu era decât o vastă piesă de teatru, iar oamenii simpli figuranţi, mişcaţi de sforile invizibile ale scriitorilor-păpuşari. Mişcaţi, la rândul lor, de alţi păpuşari, care...

Coloana de soldaţi germani continua să avanseze către Universitate, bătînd pasul în cadenţă şi făcînd să se zguduie geamurile.

Maşina cea neagră opri în faţa clădirii Primăriei şi din ea coborî obherfuhrerul Himmler, care ordonă cu voce tare aghiotantului ce-l aştepta cu umbrela deschisă să iasă din maşină, ca regele Eduard să fie mutat din Turnul Londrei în celula de maximă siguranţă de la Pentathy-Withe-House. Apoi urcă treptele cu paşi repezi şi îl izbi în piept cu măciulia de argint a bastonului pe portarul Primăriei, care ieşise, uluit, din spatele uşii de sticlă şi încerca să-l oprească.

Short story

Ben GRIBBIN

COLONIA

O colonie de călători îşi încheie saltul spaţial, aterizînd pe suprafaţa ciudată a unui corp cosmic cu forme neobişnuite. Terenul din jurul punctului de contact se dovedi acoperit cu un fel de arbori înalţi, cu trunchiuri moi şi elastice. Rămaseră aici o vreme, îmbuibîndu-se cu hrana ce se găsea din abundenţă împrejur şi înmulţindu-se fără grijă. Când numărul lor depăşea normele de siguranţă admise ca normale, cei mai îndrăzneţi se cuplau şi ţâşneau către suprafaţa altei lumi.

De fiecare dată, lumile aveau copaci. Copaci diferit coloraţi: maro, negri, galbeni şi chiar albi. Nici unul nu reprezentase vreodată o ameninţare pentru viaţa lor şi în în scorburile lor îşi depuneau ouăle pentru faza de clocire şi eclozare. Toate lumile furnizau acelaşi lichid nutritiv, de culoare roşie, pe care trebuia să-l extragă din sol, cu ajutorul unui organ special, cu care-i înzestrase mama Natură.

Mulţi eoni după fericita aterizare, sfârşitul veni pe neprevăzute. Uluit, şeful grupului abia avu timp să privească spre cerul de unde cobora, cu mare viteză, ucigătoarea ceaţă verde. În vreme ce-şi pierdea cunoştinţa, mai reuşi să audă bubuitul asurzitor ce se rostogolea peste sol, ale cărui sunete articulate nu prezentau nici un sens pentru el:

"Gata, ăştia sunt ultimii dintre purecii ăia afurisiţi, veniţi luna trecută cu scroafele..."

Dreptul de a fi Jules Verne

Claudiu PETRIA

Cenaclul "Jules Verne"
Râmnicu-Vâlcea

Ziua 33 din luna trecembrie a anului 2107. Punctul de asamblare Stacey, laboratorul Passa-Dena. Cred că este cea mai importantă zi pentru locuitorii cibernetici ai planetei Terra. Cea mai importantă de la decesul ultimului om biologic, Stăpânul Charles-Amiens Verne.

Cred, de asemenea, că este importantă şi pentru mine, cervo-cyb-ul Thanatos, cel mai proaspăt element cuplat în sistemul concernului Electro-Cyber & Co, laboratorul unde se lucrează de peste două decenii la recrearea prototipului... Dar, mai bine, să lăsăm povestea să curgă.

Stau în biroul de la etajul 45 şi mă simt deja cuplat la primele reacţii ale cyber-diversităţii de fiinţe care vor asista la apariţia celui mai uman robot din întreaga istorie a concernului. Conform schemei de bază, acest prototip va fi înzestrat, pe lângă sentimente, şi cu acea misterioasă trăsătură specifică speciei dominante pe Terra înainte de apariţia noastră - "înţelepciunea".

În această dimineaţă, după cum era prevăzut de sistemele de autoprotecţie sistemică, în *Centrul de legătură*, care face tranziţia între Terra şi satelitul natural Selena, era o agitaţie de nedescris. La tot pasul, aglomeraţii imposibile de nanocipuri şi de structuri carbo-siliconide de ultimă generaţie erau trasportate spre locul operaţiunii de asamblare pe câmpuri gravifice slabe, iar doctori de sisteme, cu 12 şi 24 de interfeţe optice, le urmăreau îndeaproape.Dacă aş şti că asta e bucurie, atunci aş afirma că sunt bucuros că nu am posibilitatea să simt apăsarea grea produsă asupra unor timpane reale de zumzăitul infernal al nanocipurilor după integrare în sistemul final!

Pe Selena, trebuie că situaţia se prezintă într-o manieră mult simplificată. Încăperea în care este construit, secvenţă cu secvenţă, bioandroidul este supravegheată de o puzderie de elemene optice, care retrasmit semnelele către Centru, prin satelitul Free, singurul rămas în funcţuiune în ultimul secol. Prin intermediul lor, fiecare structură inteligentă şi semiinteligentă aflată în funcţiune pe planetă poate avea acces la ultimele clipe dinaintea încercării finale, clipe marcate de numărătoarea inversă.

În punctul de asamblare Stacey, de unde transmit aceste impresii, nu mai mişcă nici măcar firele de praf din aer. Când vocea umană, a cine ştie cărui necunoscut uman, angajat al centrelor de lansare de pe vremuri, rosti cifra zero

prima mişcare a androidului fu proiectată prin intermediul camerelor de holoproiecţie, instalate în încăpere. La început a fost numai mişcarea capului de la stânga la dreapta şi în sens invers, probabil un gest reflex de verificare a muşchilor gâtului.

Apoi globii oculari urmară o traiectorie circulară, examinînd inexpresivi obiectele din jur. În fine, trupul se cutremură de câteva ori, străbătut de curenţii de inducţie prognozaţi, după care se ridică în fund şi îşi aşeză tălpile pe sol. OMUL îşi privi în mod ciudat mâinile, îşi roti din nou privirile prin încăpere şi se strădui să articuleze primele sunete. Dar biocircuitele care-i ţineau loc de coarde vocale se pare că nu fuseseră reglate în mod corect. Problema se dovedi minoră pentru structurile de întreţinere ale bazei selenare. Nu mai exista decât o singură întrebare, care fulgera aberant prin toate structurile cervo din Sistem: am nimerit matricea?

EL este Cel Aşteptat? Cel capabil să aducă Lumea Visului la suprafaţă şi să reînvie demult dispăruta lumea a Omului? Bărbatul îşi scutură din nou capul şi barba neagră îi flutură câteva clipe prin curentul de aer iscat de pompele de absorbţie la nivelul solului. Apoi privi fix în cel mai apropiat element optic şi spuse cu claritate:

-Daţi-mi, vă rog, un top de hârtie, toc şi cerneală. Şi un set de peniţe ascuţite. Doamne, ce dor mi-a fost de căpitanul Nemo!

SCRIITORUL ROMÂN CEL MAI PASIONAT DE JULES VERNE

În literatura SF autohtonă acesta este, fără nici o îndoială, **Ion Hobana**. Născut în anul 1931, la Sînnicolau Mare, în judeţul Timiş, HI urmează cursurile Facultăţii de filologie din Bucureşti, pe care le încheie în 1954 cu o lucrare de licenţă despre literatura SF.

O perioadă de timp, lucrează la Editura Tineretului, apoi este ales, în mai multe rânduri, secretar al Uniunii Scriitorilor.

Debutează cu versuri, în 1948, în ziarul "Păreri tutovene", iar în literatura SF pătrunde în 1955, când publică, în revista "Ştiinţă şi Tehnică", povestirea "Glasul mării".

Publică mai multe opere SF, printre care miniromanul "Ultimul văl" (1957) şi volumele de proză scurtă "Oameni şi stele" (1963), "Un fel de spaţiu" (1988). Este mai cunoscut ca autor de studii şi eseuri SF: "Dincolo de zidul luminii" (1961), "Viitorul a început ieri" (1965), "Imaginile posibilului"

(1968), "Şahul, automatul şi anticipaţia" (1973), "Science-Fiction - autori, cărţi, idei" (vol.I/1983; vol.II/1987), "Wells şi Einstein" (1983), "Patru decenii de anticipaţie românească" (1984), "H.G. Wells cineast" (1985) ş.a.

Foarte ataşat de valorile operei verniene, îi dedică cele mai multe studii din literatura română: "Contemporanul nostru Jules Verne" (1966), "Jules Verne, acest necunoscut" (1975), "Douăzeci de mii de pagini în căutarea lui Jules Verne" (1980), "Robur, Albatrosul, Groaza - trei simboluri ale anticipaţiei clasice" (1984), "Jules Verne în România" (1992), "Jules Verne şi *efectul prezenţei*" (1994).

În anul 1878, cu prilejul sărbătoririi zilei de naştere a lui Jules Verne, printre scrisorile şi telegramele de felicitare sosite de pretutindeni se afla şi un mesaj al lui Gordon Bennett. Directorul şi redactorul-şef al ziarului NEW YORK HERALD îi propunea marelui vizionar să scrie pentru cititorii americani o povestire în care să zugrăvească Statele Unite, aşa cum vor arăta ele peste un mileniu.

Jules Verne a răspuns acestei propuneri abia după zece ani. Şi, cu toate că se afla în culmea binemeritatei sale glorii, cu toate că, deci, publicarea povestirii ar fi dus la creşterea fulgerătoare a tirajului lui NEW YORK HERALD, Bennett a renunţat la previzibila ploaie de dolari şi a închis manuscrisul într-un sertar. Era un gest la prima vedere inexplicabil al acestui om, caracterizat de Anatol France drept "tipul perfect al lui Turcaret, al financiarului care nu vede în univers decât cotele bursei". Îl vom înţelege, totuşi, după lectura povestirii, care a văzut lumina tiaprului în anul 1889 - şi nu în NEW YORK HERALD, ci în revista americană THE FORUM şi în revista rusească VOKRUG SVETA (În jurul lumii). *Ion Hobana (foto)*

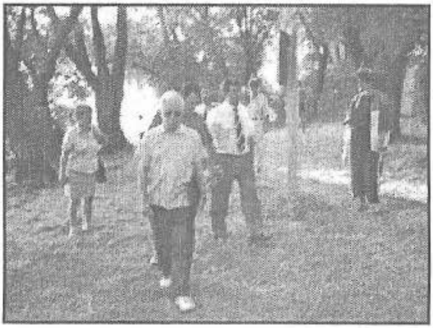
Secolul al XXIX-lea

Jules VERNE

ZIUA UNUI ZIARIST AMERICAN ÎN 2889

Oamenii acestui secol al XXIX-lea trăiesc în mijlocul unei necontenite feerii, fără să aibă aerul că-şi dau seama de acest lucru. Sătui de minuni, ei rămân nepăsători în faţa acelora pe care progresul le iscă în fiecare zi. Totul li se pare firesc. Fără îndoială că ar aprecia mai mult civilizaţia noastră, dacă ar compara-o cu trecutul, ca să poată măsura drumul străbătut.

Oare nu li s-ar părea atunci mai frumoase oraşele noastre moderne, cu bulevarde largi de 100 m, cu clădiri înalte de 300 m şi avînd o temperatură constantă, cu cerul brăzdat de mii de

aerocare şi aeroomnibuze? Ce însemnau, pe lângă aceste oraşe, a căror populaţie atinge câteodată 10 milioane de locuitori, satele, cătunele de acum un mileniu: Parisul, Berlinul, New York-ul, târguşoare prost aerisite şi pline de noroi, în care circulau cutii zdruncinătoare trase de cai, da, de cai! să nu-ţi vină să crezi!... Dacă şi-ar putea închipui mersul defectuos al pacheboturilor şi al trenurilor, ciocnirile frecvente şi încetineala lor, cât de mult ar preţui călătorii de astăzi aerotrenurile şi, mai ales, tuburile pneumatice, aruncate de-a latul oceanelor, care-i transportă cu viteze de 1500 km/h! În sfârşit, nu ne-am bucura mai mult de telefon şi de telefot, spunându-ne că strămoşii noştri erau nevoiţi să se mulţumească cu aparatul antediluvian pe care-l numeau *telegraf*? Ciudat lucru! Aceste prefaceri surprinzătoare se bizuie pe principii foarte bine cunoscute străbunicilor noştri, care nu le foloseau însă deloc. Căldura, forţa aburilor, electricitatea există de când lumea. Oare nu susţineau savanţii, încă de la sfârşitul secolului al XIX-lea, că singura diferenţă între forţele fizice şi chimice constă într-un anumit mod de vibraţie a particulelor eterice, propriu fiecăruia dintre aceste forţe?

Odată ce se făcuse acest pas uriaş, recunoscîndu-se înrudirea tuturor acestor forţe, este de neconceput că a trebuit atât de mult timp pentru a se ajunge la determinarea fiecăruia dintre modurile de vibraţie care le diferenţiază. Este de neconceput mai ales că mijlocul de a trece direct de la un mod la altul şi de a le produce unul fără altul a fost descoperit abia foarte de curând. Totuşi, lucrurile s-au petrecut astfel şi abia în 2790, acum un secol, celebrul Oswald Nier a ajuns la această descoperire.

Un om mare, un adevărat binefăcător al umanităţii! Geniala sa descoperire a stat la temelia tuturor celorlalte! Ea a dat naştere unei pleiade întregi de inventatori, ajungînd până la extraordinarul James Jackson. Acestuia din urmă îi datorăm noile acumulatoare care condensează, unele energia razelor solare, altele electricitatea înmagazinată în adâncurile globului pământesc, altele, în sfârşit, energia provenind dintr-o sursă oarecare - căderi de apă, vânturi, râuri şi fluvii etc. De la el ne-a rămas, de asemenea, transformatorul care, supunîndu-se ordinului unei simple manete, extrage forţa vie din acumulatori şi o redă spaţiului sub formă de căldură, lumină, electricitate, putere mecanică, după ce a folosit-o pentru acţiunea dorită.

Da, progresul a început cu adevărat în ziua în care au fost

imaginate aceste două instrumente. Ele i-au dăruit omului o putere aproape nesfârşită. Întrebuinţările lor sunt nenumărate. Îndulcind asprimea iernii cu ajutorul surplusului de căldură din timpul verii, ele au revoluţionat agricultura. Furnizînd forţă motrice aparatelor de navigaţie marină, ele au determinat magnificul avînt al comerţului. Lor le datorăm producţia continuă de electricitate fără pile şi maşini, lumina fără ardere şi incandescenţă şi, în sfârşit, acest izvor nesecat de energie care a făcut să crească de sute de ori producţia industrială.

*

Ei bine, vom întâlni toate aceste minuni într-un palat fără seamăn -palatul *Earth Herald*, inaugurat de curând pe Bulevardul 16823.

Ce-ar spune oare Gordon Bennett, fondatorul lui New York Herald, dacă s-ar naşte astăzi din nou şi ar vedea acest palat de marmură şi de aur, care aparţine ilustrului său strănepot Francis Bennett? S-au scurs 30 de generaţii şi *New York Herald* a rămas proprietatea familiei Bennett. Acum 200 de ani, când guvernul Statelor Unite a fost transferat de la Washington la Centropolis, ziarul a urmat guvernul -dacă nu cmva guvernul a urmat ziarul- şi şi-a schimbat titlul în *Earth Herald*.

Să nu vă închipuiţi că treburile au mers mai prost sub conducerea lui Francis Bennett! Dimpotrivă, noul director avea să insufle ziarului o putere şi o vitalitate fără seamăn, inaugurînd jurnalismul telefonic. Cunoaşteţi acest sistem, devenit practic datorită răspândirii de neînchipuit a telefonului. În fiecare dimineaţă, în loc să fie tipărit, ca în vechime, *Earth Herald* este transmis prin viu grai. Abonaţii află ceea ce îi interesează printr-o scurtă convorbire cu un reporter, un om politic sau un savant. Cât despre cumpărătorii ocazionali, în schimbul câtorva cenţi ei pot să afle cuprinsul ediţiei cotidiene într-una din nenumăratele cabine fonografice.

Această inovaţie a lui Francis Bennett a galvanizat vechiul ziar. În câteva luni, clientela sa a ajuns la 85 de milioane de abonaţi. Averea directorului a crescut şi ea, treptat, până la 30 de miliarde, cifră mult depăşită astăzi. Datorită acestor miliarde, Francis Bennet a putut să-şi clădească noul palat - uriaşă construcţie cu 4 faţade, măsurînd fiecare 3 km, al cărei acoperiş se află sub oblăduirea gloriosului steag cu 75 de stele ale Confederaţiei.

Francis Bennett, regele ziariştilor, ar fi astăzi regele celor două Americi, dacă americanii ar putea să accepte un suveran oarecare. Nu vă vine să credeţi? Aflaţi atunci că ambasadorii tuturor statelor şi chiar miniştrii noştri se îmbulzesc la uşa lui, cerşindu-i sfaturile, cerîndu-i aprobarea, implorînd ajutorul atotputernicului său ziar. Încercaţi să număraţi savanţii pe care-i încurajează, artiştii pe care-i întreţine, inventatorii pe care-i subvenţionează!

E o suveranitate obositoare, care cere o muncă fără răgaz. Un om

de odinioară n-ar fi putut să reziste unui asemenea efort zilnic. Din fericire, oamenii de astăzi au o constituţie mai robustă, datorată progreselor igienei şi gimnasticii, care au făcut ca durata medie a vieţii să crească de la 37 la 68 de ani, datorată de asemenea alimentelor aseptice, în aşteptarea apropiatei descoperiri a aerului nutritiv, care ne va îngădui să ne hrănim... respirînd. Şi, acum, dacă vreţi să ştiţi ce înseamnă o zi din viaţa directorului ziarului *Eart Herald*, daţi-vă osteneala să urmăriţi multiplele sale îndeletniciri de astăzi, 25 iulie 2889.

*

În diminea asta, Francis Bennett s-a sculat destul de prost dispus. Soţia sa e în Franţa de 8 zile şi singurătatea a început să-l apese. E oare de crezut? De 10 ani, de când sunt căsătoriţi, e pentru prima oară când d-na Edith Bennett, *professional beauty*, lipseşte atât de mult de acasă. De obicei, 2-3 zile sunt de ajuns pentru desele ei călătorii în Europa şi, în special, la Paris, de unde-şi cumpără pălăriile. Cum s-a trezit, Francis Bennett pune deci în funcţiune fonotelefonul, ale cărui fire duc până la palatul său de pe Champs-Elysees. Telefonul combinat cu telefotul: încă o cucerire a epocii noastre! Dacă transmiterea vorbirii cu ajutorul curenţilor electrici e cunoscută de multă vreme, transmiterea imaginii e foarte recentă. O descoperire preţioasă -şi Francis Bennett îl binecuvântează încă o dată pe inventator, când îşi zăreşte soţia într-o oglindă telefotică, în ciuda distanţei uriaşe care-i desparte.

Dulce privelişte! Uşor obosită după balul sau spectacolul din ajun, d-na Bennett e încă în pat. Cu toate că la Paris e aproape ora prânzului, ea doarme, cu căpşorul său drăgălaş ascuns în dantelele pernei. Dar iat-o că se agită... buzele îi tremură... Oare visează? Da, visează... Un nume i se înfiripează pe buze: "Francis... dragul meu Francis!"

La auzul numelui său, rostit de acest dulce glas, Francis Bennett devine dintr-odată mai bine dispus. Nevrînd s-o trezească pe frumoasa adormită, el sare iute din pat şi intră în maşina de îmbrăcat. După două minute, fără să fi avut nevoie de ajutorul vreunui valet, maşina îl depune pe pragul birourilor sale, spălat, pieptănat, încălţat, îmbrăcat şi încheiat la toţi nasturii. Turneul cotidian poate să înceapă.

Francis intră, mai întâi, în sala romancierilor foiletonişti. E o încăpere vastă, acoperită cu o mare cupolă translucidă. Într-un colţ, se găsesc aparatele telefonice, în faţa cărora cei 100 de literaţi ai ziarului citesc publicului pasionat 100 de capitole din 100 de romane. Zărindu-l pe unul dintre foiletonişti, care face o pauză de 5 minute, Francis Bennett îi spune:

-Ultimul dumitale capitol e foarte bun, dragul meu, foarte bun! Scena în care tânăra ţărancă discută cu curtezanul său câteva probleme de filozofie transcedentală dovedeşte o observaţie foarte fină. Nimeni n-a zugrăvit mai bine moravurile

ţărăneşti! Continuă, dragul meu Archibald! Mult curaj! Datorită dumitale, de ieri avem încă 10.000 de abonaţi.

Apoi, întorcîndu-se către un alt colaborator:

-Domnule John Last, sunt mai puţin mulţumit de dumneata. Romanul nu-i deloc veridic! Mergi prea drept la ţintă. Şi procedeele documentare? Trebuie să diseci, John Last. Trebuie să diseci! În vremea noastră, nu se scria cu pana, ci cu bisturiul. Fiecare acţiune în viaţa reală este rezultanta unor gânduri fugare şi succesive, pe care trebuie să le redai cu grijă pentru a putea crea o fiinţă vie. Şi, ce-i mai uşor, dacă te serveşti de hipnotismul electric, care dedublează omul şi separă cele două personalităţi ale sale! Priveşte-te trăind, dragul meu John Last! Imită-l pe confratele dumitale, pe care-l complimentam adineauri! Foloseşte hipnotismul... Cum?... Spui că-l foloseşti? Nu îndeajuns, atunci, nu îndeajuns!

După ce a dat această mică lecţie, Francis Bennett îşi continuă inspecţia şi trece în sala reportajului. Cei 1500 de reporteri, aşezaţi în faţa unui număr egal de telefoane, comunică abonaţilor noutăţile primite în timpul nopţii din cele patru colţuri ale lumii. Organizarea acestui incomparabil serviciu a fost descrisă de mai multe ori. În afară de telefon, fiecare reporter are în faţa lui o serie de comutatoare, care-i îngăduie să obţină legătura cu una sau cu alta dintre liniile telefotice. Astfel, abonaţilor li se oferă nu numai relatarea evenimentelor, ci şi imaginea lor. Când e vorba de un "fapt divers", care s-a petrecut înainte de a fi scris, se transmit momentele principale, obţinute cu ajutorul fotografiei intensive. Francis Bennett se adresează unuia dintre cei 10 reporteri astronomici - un serviciu care se va dezvolta în urma recentelor descoperiri efectuate în lumea stelară:

-Ei, Cash, ce-ai primit?

-Fototelegrame de pe Mercurs, Venus şi Marte, domnule.

-Ultima e interesantă?

-Da. Ni se anunţă o revoluţie în Imperiul Central, în favoarea reacţionarilor liberali şi împotriva republicanilor conservatori.

-Ca la noi! Şi de pe Jupiter?

-Încă nimic... Nu izbutim să înţelegem semnalele jupiterienilor. Ori poate că semnalele noastre nu ajung până acolo?

-Asta te priveşte! Nu uita că eşti direct răspunzător, domnule Cash! încheie Francis Bennett.

Şi, foarte nemulţumit, trece în sala redacţiei ştiinţifice.

Aplecaţi deasupra maşinilor de calculat, 30 de savanţi sunt absorbiţi de rezolvarea ecuaţiilor de gradul 95. Alţii se distrează cu formulele infinitului algebric şi ale spaţiului cu 24 de dimensiuni, aşa cum fac nişte elevi de şcoală elementară cu cele 4 operaţii ale aritmeticii. Francis Bennett îşi face apariţia printre ei ca o ghiulea.

-Ei bine, domnilor, ce aud? Nici un răspuns de pe Jupiter... Mereu acelaşi lucru! Corley, de 20

de ani buchiseşti această planetă. Mi se pare că...

-Ce să facem, domnule Bennett? se apără savantul interpelat. Optica lasă încă mult de dorit şi, chiar cu telescoapele noastre de 3 km...

-Auzi, Peer? îl întrerupse Francis, adresîndu-se vecinului lui Corley. Optica lasă de dorit! Asta-i specialitatea dumitale, dragul meu! Puneţi-vă ochelari, ce naiba, puneţi-vă ochelari!

Apoi, întorcîndu-se către Corley:

-Dacă nu izbutim cu Jupiter, poate că lucrurile stau mai bine în ceea ce priveşte Luna?...

-La fel de prost, domnule Bennett.

-Aici n-o să mai poţi da vina pe optică! Luna e de 600 de ori mai aproape decât Marte, cu care, totuşi, am stabilit un serviciu regulat de corespondenţă. Nu telescoapele lipsesc...

-Nu ele, ci locuitorii! răspunde Corley, cu surâsul fin al savantului care jonglează cu necunoscutele.

-Îndrăzneşti să susţii că Luna nu este locuită?

-Cel puţin pe faţa dinspre noi, domnule Bennett. Cine ştie dacă pe cealaltă parte...

-Ei bine, Corley, există un mijloc foarte simplu de a ne lămuri.

-Care anume?

-Să întoarcem Luna!

Şi savanţii uzinei Bennett încep să lucreze cu râvnă la proiectarea mijloacelor mecanice necesare pentru a răsuci satelitul nostru.

Altfel, Francis Bennett are de ce să fie mulţumit. Unul dintre astronomii lui *Earth Herald* a izbutit să determine coordonatele noii planete Gandini. Această planetă se mişcă pe orbita sa în jurul Soarelui la o distanţă de 12.841.348.284.623,7 m, în 572 de ani 194 de zile, 12 ore, 43 minute, 9 secune şi 8 zecimi. Francis este încântat de această precizie.

-Bravo! exclamă el. Grăbeştete să informezi serviciul reportaj. Ştii doar cât se pasionează publicul pentru problemele astronomice. Vreau ca ştirea să apară în numărul de astăzi!

Înainte de a părăsi sala reporterilor, Francis Bennett trece şi pe la grupul special al celor însărcinaţi cu interviurile şi se adresează specialistului în personaje celebre:

-Ai stat de vorbă cu preşedintele Wilcox?

-Da, domnule Bennett. Voi publica o informaţie cum că boala lui este, fără îndoială, o dilatare a stomacului şi că urmează cu cea mai mare conştiinciozitate un tratament de spălături.

-Perfect. Şi afacerea asasinului Chapmann? Ai stat de vorbă cu juraţii care trebuie să se întrunească la tribunal?

-Da, toţi sunt convinşi de vinovăţia acuzatului, aşa că procesul nici nu va mai ajunge în faţa lor. Chapmann va fi executat înainte de a fi condamnat...

-Perfect... perfect...

Sala învecinată, vastă galerie

lungă de 1,5 km, e consacrată publicităţii - şi e lesne de înţeles ce trebuie să fie publicitatea unui ziar ca *Earth Herald*. Ea aduce, în medie, 3.000.000 $ pe zi. De altfel, graţie unui sistem ingenios, o parte a acestei publicităţi se face într-o formă cu totul nouă. Brevetul invenţiei a fost cumpărat cu 3$ de la un nenorocit, care a murit de foame. E vorba despre nişte afişe proiectate pe nori, afişe ale căror dimensiuni sunt atât de mari, încât pot fi văzute de pe teritoriul unei întregi regiuni. Din amintita galerie, 1000 de proiectoare trimit spre nori aceste anunţuri imense, reproducîndu-le în culori.

Dar acum, intrînd în sala publicităţii, Francis Bennett vede că mecanicii stau cu braţele încrucişate lângă proiectoarele inactive. Se informează... Drept răspuns, i se arată cerul senin.

-Da, e timp frumos, murmură el. Ce-i de făcut? Dacă ar fi vorba de ploaie, am putea s-o producem. Dar ne trebuie nori, nu ploaie...

-Da... nişte nori frumoşi, foarte albi, întăreşte mecanicul-şef.

-Ei bine, domnule Samuel Mark, te vei adresa redacţiei-ştiinţifice, la serviciul meteorologic. Le vei spune, din partea mea, că trebuie să se ocupe în mod serios de problema norilor artificiali. Nu putem rămâne mereu la discreţia vremii!

*

După ce s-a terminat inspecţia diferitelor secţii ale ziarului, Francis Benett trece în sala de primire, unde-l aşteaptă ambasadori şi miniştri plenipotenţiari, acreditaţi pe lângă guvernul american. Aceşti domni au venit să ceară sfaturile atotputernicului director. În clipa în care intră, Francis Bennett dă peste o discuţie destul de aprinsă.

-Să mă ierte Excelenţa-Voastră, spune ambasadorul Franţei ambasadorului Rusiei, dar nu văd nimic ceea ce ar putea fi schimbat pe harta Europei. Nordul, slavilor, fie! Dar sudul, latinilor! Frontiera noastră comună de pe Rhin mi se pare excelentă! De altfel, trebuie să ştiţi că guvernul meu va rezista la orice acţiune împotriva prefecturilor noastre de la Roma, Madrid şi Viena!

-Bine zis! intervine Francis Bennett în dezbatere. Cum, domnule ambasador al Rusiei, nu sunteţi mulţumiţi de vastul dumneavoastră imperiu care, de pe ţărmurile Rhinului, se întinde până la hotarele Chinei, un imperiu al cărui imens litoral e scăldat de Oceanul Îngheţat, Atlantic, Marea Neagră, Bosfor, Oceanul Indian? Şi, apoi, ce rost au ameninţările? Mai e posibil oare războiul cu aceste invenţii moderne, aceste obuze asfixiante, trimise la distanţe de 100 km, aceste scântei electrice lungi de 20 de leghe, care pot să nimicească dintr-odată un întreg corp de armată, aceste proiectile încărcate cu microbi de ciumă, holeră, febră galbenă, care ar putea distruge o naţiune în numai câteva ceasuri?

Apoi directorul lui *Earth Herald* se întoarce către consulul Angliei:

-Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule? îl întreabă el.

-Mult, domnule Bennett. Ar fi de ajuns ca *Earth Herald* să pornească o campanie în sprijinul nostru...

-În legătură cu ce anume?

-Pur şi simplu, pentru a protesta împotriva anexării Marii Britanii de către Statele Unite...

-Pur şi simplu! exclamă Francis Bennett, ridicînd din umeri. O anexare care a avut loc acum 150 de ani! Oare domnii englezi nu se vor împăca niciodată cu faptul că ţara lor a devenit colonie americană, printr-o îndreptăţită întoarcere a lucrurilor? E o curată nebunie! Cum a putut să creadă guvernul dumneavoastră că aş începe această campanie antipatriotică?

-Domnule Bennett, doctrina lui Monroe cere ca America să fie a americanilor, dar numai America şi nu...

-Anglia nu este decât una dintre coloniile noastre, domnule, una dintre cele mai frumoase, e adevărat. Să nu vă închipuiţi că vom renunţa vreodată la ea!

-Refuzaţi, deci?...

-Refuz! Şi, dacă insistaţi, vom face să se nască un *casus belli* pe baza unui simplu interviu al unuia dintre reporterii noştri.

-S-a sfârşit! murmură consulul copleşit. Regatul Unit, Canada şi Marea Britanie sunt ale americanilor... Australia şi Noua Zeelandă sunt independente! Din tot ce a fost odată Anglia nu ne-a mai rămas nimic!

-Nimic? ripostează Francis Bennett. Dar Gibraltarul?

*

E ora mesei. Încheind cu un gest audienţa, directorul lui *Earth Herald* iese din sala de primire, se aşează pe un fotoliu rulant şi, peste câteva minute, se află în sufrageria situată la un capăt al palatului, la o distanţă de un kilometru.

Masa este aşezată. Francis Bennet ia loc. Are la îndemână o serie de robinete şi, chiar în faţa lui, se rotunjeşte oglinda unui fonotelefot, în care apare sufrageria palatului de la Paris. Cu toată diferenţa de oră, domnul şi doamna Bennett s-au înţeles să prânzească în acelaşi timp. Nimic nu-i mai plăcut decât să fii astfel împreună, în ciuda distanţei, să vezi şi să fii văzut, să conversezi cu ajutorul aparatelor fonotelefotice. Dar sufrageria de la Paris e goală.

"Edith a întârziat, îşi spune Francis Bennett. Oh, punctualitatea asta feminină! Totul progresează, în afară de ea..."

Şi, făcînd această preaîntemeiată reflecţie, deschide unul dintre robinete. Ca toţi oamenii avuţi ai epocii noastre, Francis a renunţat la bucătăria domestică şi s-a abonat la marea *Societate de alimentare la domiciliu*. Aceasta distribuie, printr-o reţea de tuburi pneumatice, cele mai variate feluri de mâncare. E un sistem costisitor, fără îndoială, dar mâncărurile sunt mai gustoase şi apoi are avantajul că suprimă oribila rasă a bucătarilor de ambele sexe.

Francis Bennett prânzeşte, deci, singur, nu fără o oarecare

strângere de inimă. Tocmai îşi isprăveşte cafeaua, când d-na Bennett apare în oglinda telefotului.

-De unde vii, scumpa mea Edith? o întreabă Francis Bennett.

-Ia te uită! răspunde d-na Bennett. Ai şi terminat? Nu cumva am întârziat? De unde vin? De la modistă! Anul acesta sunt nişte pălării adorabile! Nici nu mai seamănă a pălării... sunt nişte bolţi, nişte cupole... Probabil că m-am pierdut puţin în admiraţia lor!

-Atât de puţin, scumpa mea, încât am terminat prânzul...

-Atunci, du-te, dragul meu... du-te la ocupaţiile tale, suspină d-na Bennett. Eu mai am de făcut o vizită la croitor.

Croitorul nu-i altul decât celebrul Wormspire, cel care a spus atât de judicios: "Femeia nu-i decât o chestiune de forme!"

Francis Bennett îi sărută obrazul soţiei pe oglinda telefotului şi se îndreaptă spre fereastră, unde îl aşteaptă aerocarul.

-Unde merge domnul? întreabă aeroconductorul.

-Să vedem... am timp... Condu-mă la fabricile mele de acumulatoare de pe Niagara.

Aerocarul, minunat aparat construit pe principiul "mai greu decât aerul", se avântă în spaţiu cu o viteză de 600 km pe oră. Sub el defilează oraşele cu trotuarele lor mobile, care-i transportă pe trecători de-a lungul străzilor, câmpurile acoperite cu o reţea de fire electrice, ca o imensă pânză de păianjen.

După o jumătate de ceas, Francis Bennett se află la fabricile sale de pe Niagara. Aici, după ce utilizează forţa cascadelor pentru a produce energie, vinde sau închiriază această energie consumatorilor. Încheindu-şi vizita, se întoarce la Centropolis prin Philadelphia, Boston şi New York. Aerocarul îl lasă acasă în jurul orei cinci.

*

În sala de aşteptare a lui *Earth Herald* e multă lume. Solicitatorii pândesc întoarcerea lui Francis Bennett pentru audienţa zilnică. Sunt inventatori în căutare de capital, oameni de afaceri care propun afaceri excelente (dacă ar fi să-i credem). Trebuie să ştii să alegi: să respingi propunerile rele, să le cântăreşti pe cele îndoielnice, să le accepţi pe cele bune.

Francis Bennett îi expediază repede pe cei ale căror idei sunt inutile sau impracticabile. Unul are de gând să reînvie pictura, această artă atât de decăzută, încât *Angelus* al lui Millet a fost vândut cu 15 franci, şi totul datorită progresului fotografiei în culori, inventată la sfârşitul secolului al XX-lea de japonezul Aruziswa-Riochi-Nicome-Sanjukemboz-Kio-Baski-Ku, al cărui nume e pe buzele tuturor. Altul se laudă că a descoperit bacilul biogen, care ar putea să-l facă pe om nemuritor. Un chimist susţine că a descoperit un nou corp, Nihilium, care costă numai 3.000.000$ gramul. Un medic îndrăzneţ pretinde că posedă un medicament special împotriva guturaiului...

Toţi aceşti visători sunt daţi afară fără întârziere. Alţii se bucură de o primire mai favorabilă şi, în primul rând, un tânăr a cărui frunte înaltă doveeşte o vie inteligenţă.

-Dacă altădată se credea că există 75 de corpuri simple, spune el, astăzi acest număr a fost redus la trei. Ştiţi aceasta, domnule?

-Bineînţeles, răspunde Francis Bennett.

-Ei bine, domnule, sunt pe punctul de a reduce acest număr la unul singur. Dacă fac rost de bani, în câteva săptămâni reuşesc.

-Şi atunci?...

-Atunci, domnule, înseamnă că am determinat absolutul.

-Şi consecinţa acestei descoperiri?

-Voi putea crea cu uşurinţă orice materie - piatră, lemn, metal, fibrină...

-Te pomeneşti că o să fii în stare să creezi şi o fiinţă umană?...

-În întregime. Îi va lipsi doar sufletul!

-Doar atât? ripostează ironic Francis Bennett, angajîndu-l, totuşi, pe tânărul chimist în redacţia ştiinţifică a ziarului.

Un al doilea inventator, întemeindu-se pe experienţe datînd tocmai din secolul al XIX-lea şi deseori reînnoite de atunci, vine cu ideea de a muta un întreg oraş dintr-odată. E vorba, în speţă, de oraşul Saaf, situat la 15 mile de ţărmul mării. El ar putea fi transformat în staţiune balneară, după ce ar fi transportat pe litoral pe şine de cale ferată. Asta ar duce la o enormă creştere a valorii terenurilor acoperite cu construcţii sau pe care s-ar putea înălţa construcţii noi. Cucerit de idee, Francis Bennett consimte să participe la această afacere cu jumătate din capital.

-După cum ştiţi, domnule, îi spune un al treilea postulant, datorită acumulatorilor şi transformatorilor solari şi tereştri, am reuşit să nivelăm anotimpurile. Eu vreau să facem ceva mai mult. Să transformăm o parte din energia de care dispunem şi să trimitem această căldură în regiunile polare pentru a topi gheţurile...

-Lasă-mi planurile dumitale şi revino peste 8 zile, îi răspunde Francis Bennett.

În sfârşit, un al patrulea savant aduce vestea că una dintre problemele care pasionează întreaga lume are să-şi capete dezlegarea chiar în seara asta.

Se ştie că acum un secol, o experienţă îndrăzneaţă a atras atenţia publicului asupra doctorului Nathaniel Faithburn. Partizan convins al hibernării umane, adică al posibilităţii de a suspenda funcţiile vitale şi de a le face să renască după un timp oarecare, el s-a hotărât să experimenteze pe propria sa piele eficacitatea acestei metode. După ce a indicat, prin testament olograf, operaţiile necesare pentru a fi readus la viaţă exact peste 100 de ani, şi-a supus corpul unui frig de -1720 C. Prefăcut într-un fel de mumie, doctorul Faithburn a fost închis într-un cavou pentru perioada convenită.

Şi iată că termenul expiră tocmai astăzi, 25 iulie 2889. I se

propune lui Francis Bennett ca reanimarea, aşteptată cu atâta nerăbdare, să se desfăşoare într-una din sălile ziarului *Eart Herald*. În felul acesta, publicul va putea fi ţinut la curent clipă de clipă.

Propunerea e acceptată şi, cum operaţia nu va avea loc înainte de ora 10 seara, Francis Bennett se întinde pe un şezlong, în salonul de audiţii. Apoi, răsucind un buton, stabileşte legătura cu Central Concert. După o zi atât de plină de evenimente, o adevărată desfătare să asculţi operele celor mai buni dintre maeştrii noştri, alcătuit -după cum se ştie- dintr-o succesiune de delicioase formule armonico-algebrice! Cufundat într-un somn semiextatic, Francis Bennett nu-şi dă seama că s-a întunecat. Dar iată că se deschide o uşă.

-Cine este? tresare el, atingînd un comutator aflat la îndemână.

Îndată, printr-o zguduire electrică produsă asupra eterului, aerul devine luminos.

-Ah, dumneata eşti, doctore! se linişteşte Francois Bennett.

-În persoană, răspunde doctorul Sam, care vine să-şi facă vizita cotidiană (abonament anual) Cum vă simţiţi?

-Bine!

-Cu atât mai bine... Să vedem limba!

O priveşte la microscop.

-Curată... şi pulsul?

Îi ia pulsul, cu un pulsograf, asemănător instrumentelor care înregistrează trepidaţiile solului.

-Excelent! Poftă de mâncare?

-Aşa şi aşa.

-Da... stomacul... Nu mai merge bine... îmbătrâneşte săracul! Va trebui, neapărat, să vi-l înlocuim.

-Vom vedea, răspunde Bennett. Deocamdată, doctore, iei masa cu mine!

În timpul cinei, se stabileşte comunicaţia fonotelefotică cu Parisul. De data aceasta, d-na Bennett e la masă, iar dineul, agrementat cu glumele doctorului Sam, e foarte plăcut.

-Când crezi că o să te întorci la Centropolis, scumpa mea Edith? o întreabă Francis Bennett la sfârşit.

-Plec chiar acum.

-Prin tub sau cu aerotrenul?

-Prin tub.

-Atunci vei fi aici...

-La ora 11 şi 59 de minute

-Ora Parisului?

-Nu. Ora Centropolisului.

-Atunci, pe curând şi vezi să nu pierzi tubul!

Tuburile submarine, prin care se vine din Europa în 295 de minute, sunt, într-adevăr, preferabile aerotrenurilor, care nu fac decât 1000 km pe oră.

*

Docotrul a plecat, promiţînd că se va întoarce pentru a asista la reanimarea confratelui său Nathaniel Faithburn. Francis Bennett trece în birou şi se apucă să verifice operaţiile financiare de peste zi. O operaţiune extrem de dificilă, atunci când este vorba despre o întreprindere ale cărei cheltuieli zilnice se ridică la 800.000 $.

Din fericire, progresele mecanicii moderne uşurează simţitor

acest fel de muncă. Cu ajutorul piano-calculatorului electric, Francis Bennett îşi isprăveşte repede treaba.

Era şi timpul. Abia a apăsat pe ultima clapă a aparatului totalizator, când e chemat în salonul unde are loc experimentul. Se îndreaptă imediat într-acolo şi e primit de un numeros cortegiu de savanţi, cărora li se alăturase doctorul Sam. Sicriul cu corpul neînsufleţit al lui Nathaniel Faithburn este aşezat pe o masă, în mijlocul sălii.

Telefotul este pus în funcţiune. Lumea întreagă va putea să urmărească diversele faze ale operaţiei. Se deschide sicriul. Este scos corpul lui Nathaniel Faithburn. E ca o mumie - galben, rigid, uscat. Dacă-l loveşti, răsună ca o bucată de lemn. Este supus căldurii... electricităţii... Nici un rezultat. Se încearcă hipnotismul... sugestia... Nimic se pare că nu poate veni de hac acestei stări ultracataleptice...

-Ce se aude, doctore Sam? se interesează Francis.

Doctorul se apleacă asupra corpului şi-l examinează cu cea mai mare atenţie. Introduce apoi, cu ajutorul unei injecţii hipodermice, câteva picături din faimosul elixir Brown-Sequard, care este încă la modă. Dar mumia este mai mumificată ca oricând.

-Cred că hibernarea a durat prea mult, răspunde doctorul Sam.

-Ah! Ah!...

-Şi că Nathaniel Faithburn e mort.

-Mort?

-Cum nu se poate mai mort!

-Şi de când a murit?

-De când? reia doctorul Sam. De 100 de ani. De când a avut proasta idee de a se lăsa congelat din dragoste pentru ştiinţă.

-Iată o metodă care are neapărată nevoie să fie perfecţionată! meditează Francis Bennett.

-Acesta este cuvântul - perfecţionată, încheie doctorul Sam, în timp ce comisia ştiinţifică de hibernare se retrage cu povara sa funebră.

*

Urmat de doctorul Sam, Francis Bennett se întoarce în camera sa şi, cum pare foarte obosit după o zi atât de încărcată, doctorul îl sfătuieşte să facă o baie înainte de culcare.

-Ai dreptate, doctore. Asta mă va reconforta.

-Întru totul, domnule Bennett. Şi, dacă doriţi, pot să comand la plecare...

-Nu-i nevoie, doctore. Baia e întotdeauna pregătită şi nici măcar nu trebuie să mă deplasez din camera mea pentru asta. Atingînd acest buton, baia se va pune în mişcare şi o vei vedea cum vine singură, cu apa încălzită la o temperatură de 370 C.

Francis Bennett apasă pe buton. Un zgomot surd se naşte, creşte, ia proporţii... Apoi una dintre uşi se deschide şi baia apare, lunecînd pe şine.

Cerule! În timp ce doctorul Sam îşi acoperă faţa, din baie se aud mici ţipete de pudoare înspăimântată... Sosită de o jumătate de ceas prin tubul transoceanic, d-na

Bennett se afla în baie.

*

Mâine 26 iulie 2889, directorul lui *Earth Herald* îşi va reîncepe turneul de 20 km prin birourile sale. Iar seara, când totalizatorul îşi va încheia socotelile, beneficiul se va cifra la suma de 250.000 $, cu 50.000 mai mult ca astăzi. E bună meseria de ziarist la sfârşitul secolului al XXIX-lea!

Traducere de Ion Hobana

*În 1955, scriitorul american Ray Bradbury a publicat în revista "The New Yorker" o nuveletă în memoria scriitorului francez, care i-a influenţat atât de mult copilăria. Scrisă sub forma unui interviu pentru obţinerea căruia autorul face o călătorie temporală, ea punctează câteva elemente fundamentale ale excepţionalei cariere scriitoriceşti ale lui **Jules Verne**: anticipaţiile tehnice, călătoriile, gustul aventurii, cucerirea spaţiului. Întâmplarea (premonitorie?) face ca una dintre întrebări să vizeze chiar **anul 2005**, în care centenarul morţii acestuia se celebrează în întreaga lume. Dar dincolo de toate acestea, Bradbury accentuează extraordinarul umanism al autorului cel mai citit în secolul al XIX-lea în întreaga lume.*

CÂTĂ FRUMUSEŢE ŞI CÂTE MIRACOLE! TRANSMITEŢI!

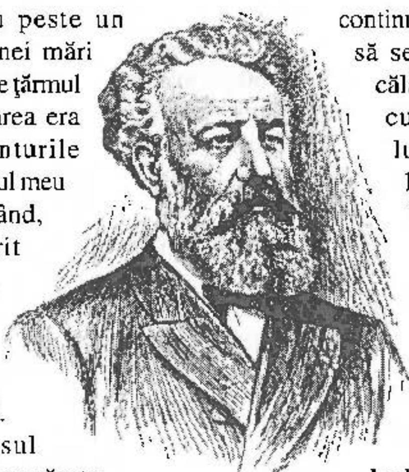
În cursul unei convorbiri avută cu prilejul aniversării a 50 de ani de la moartea sa, Jules Verne propune o inedită formulă de interviu inventatorilor şi vizionarilor.

Maşina de explorat timpul se opri. M-am dat jos din ea, într-un nor de ceaţă, şi am stat pe loc să ascult.

Domnea o tăcere profundă, o lipsă totală de zgomot, tăcerea pe care o percep aceia care se urcă spre cer cu balonul.

Rămas bun lumii şi, totodată, rămas bun zgomotului pe care ea îl face. Nu mai rămâne în acea clipă decât suflul slab produs de corzile ce leagă nacela de balon, în vreme ce înaintezi în derivă, în voia vântului.

Liniştea ţinu peste un minut, apoi apele unei mări liniştite se strecurară pe ţărmul pe care stăteam. Marea era pustie, pământurile continentului dindărătul meu erau şi ele pustii, când, dintr-odată, am zărit venind de departe, prin ceaţă, un bărbat îmbrăcat într-un costum închis, mergînd cu paşi mari.

În decursul ultimului secol, nenumărate mulţimi de oameni îl văzuseră făcîndu-le semn de peste necunoscute şi misterioase mări şi, la chemarea lui, alergaseră spre cheiul unde acosta vasul său, ca să-i asculte poveştile extraordinare.

-Domnule Verne! am strigat. Jules Verne!

S-a întors şi m-a aşteptat. Câteva clipe mai târziu, păşeam unul lângă celălalt, străduindu-ne să ne potrivim paşi, de-a lungul coastei sălbatice.

-Nu pot să cred, spuse într-un târziu Jules Verne, după ce ascultă scurta poveste a călătoriei mele prin timp, nu pot să cred că aţi străbătut toată această cale doar pentru a purta un dialog împreună, sub pretext că se sărbătoreşte cea de-a cincizecea aniversare a morţii mele. Nu, nu. Sau poate că da? Cum aţi călătorit? Cu o maşină de explorat timpul? Sau, mult mai simplu, cu o maşină de scris? Ei bine, noi, cei petrecuţi în lumea umbrelor, avem şi noi propriile maşini de călătorit în timp: cărţile mele continuă să trăiască, să respire, să se mişte. Datorită lor, călătoresc şi am ajuns să cunosc destul de bine lumea anului vostru 1955. Poate tot atât de bine, pe cât cunoaşteţi voi anii vieţii mele. La urma-urmei, despre ce doriţi să mă întrebaţi?

Mă uitam la acest bărbat înalt, de o energie calmă şi concentrată. Purta barbă şi mustăţi, dar buzele viguroase, trăsăturile ferme şi regulate nu puteau fi ascunse.

-Materialul pe care-l pregătesc s-ar putea intitula "Jules Verne prezice viitorul pentru perioada 1995-2005".

Verne se opri, cu un gest brusc.

-Nu am prezis niciodată viitorul, stimate domn, am prevăzut numai maşinile acestuia. Le-am văzut în embrion, deoarece naşterea lor părea inevitabilă. Aş putea, la fel de bine, să le prevăd pentru epoca voastră. Dar, în ceea ce-i priveşte pe oameni şi ceea ce vor face ei cu acele maşini, nu pot emite decât simple ipoteze.

-Daţi-mi voie să formulez altfel întrebarea, am intervenit. Dacă, de exemplu, aţi scrie în acest moment, ce anume aţi scrie?

Bărbatul de alături porni iar. Ceaţa pierise fără de veste, iar cerul era de un verde aproape închis. Simţeam că ne scufundăm cu toată viteza sub suprafaţa oceanului.

-În primul rând, spuse el, aş scrie

Douăzeci de mii de leghe sub mări.

-Din nou?

-Şi mereu din nou, la fel peste 50, peste 100 de ani! Uitaţi-vă la ea: marea rămâne un permanent mister. S-a schimbat oare ceva după Războiul de Secesiune? Este pentru voi mai puţin adâncă, mai puţin întunecată? Nici peste câteva mii de ani nu o să putem să ne lăudăm că i-am descifrat toate misterele. Mult mai degrabă vom cunoaşte stelele.

-Şi *Insula misterioasă*, şi pe ea aţi scrie-o încă o dată?

-Desigur. Şi *Insula cu elice*, şi *Sfinxul gheţurilor*, şi *Măreţul Orinoco*, şi *Un oraş plutitor*, şi *O călătorie spre centrul Pământului*. Ce cunoaşteţi voi, în 1955, în plus, despre anumite regiuni polare, despre anumite zone din jungla sud-americană, despre insulele pustii din cele mai îndepărtate mări astrale? Stratosfera nu a rămas încă, pentru voi, un mare ocean neexplorat? Mă voi duce pretutindeni unde mai există încă o zonă misterioasă, care ar putea fi deschisă cunoaşterii. În epoca voastră, aşa cum am făcut şi într-a mea, nu voi prezice viitorul, ci numai zgomotul confuz al omenirii care, cu maşinăriile ei, ronţăie permanent din graniţele Necunoscutului.

-Dacă ar fi să scrieţi astăzi din nou, am putea găsi în cărţile dumneavoastră o imagine mai limpede a condiţiilor politice şi sociologice? V-aţi pune în slujba vreunei mişcări sociale sau naţionale?

-Singura cauză pe care am apărat-o permanent a fost aceea a Umanităţii, răspunse Jules Verne. Presiunile politice, teoriile sociale, dogmele, toate sunt factori secundari în raport cu finalitatea globală a umanităţii şi al setei sale de aventură. Văd lemingii cum se precipită spre mare, somonii urcînd în susul râurilor, spre izvoare, pentru a asigura perpetuarea speciei, văd omul în marile sale mişcări de maree şi, recunosc, toate astea mă fascinează. Vă indignează, nu? - faptul că nu ar trebui să fim fascinaţi de Flux, de presiunea pe care Universul o exercită asupra omului. Sunteţi preocupaţi de cauze microscopice, de efecte, de motivaţii şi contra motivaţii, de procedee liliputane puse în slujba unor scopuri liliputane, în interiorul acestui grandios Flux vital. Uitaţi, ca şi majoritatea semenilor dumneavoastră, de acest misterios Râu, care vă conduce de la un izvor fără obârşie spre o mare insondabilă şi fără margini. Eu? Eu sunt fascinat. Nu sunt nici Wells al vostru, nici Huxley, nici Orwell - nu sunt decât Jules Verne. Condamnaţi-mă pentru asta, dacă doriţi... Mareea trece, iar omul trece odată cu ea, fie că îi place, fie că nu. Observ toate acestea, cu carnetul de note în mână, în timp ce scriu "romanele mele geografice".

-Romane geografice - îmi place expresia.

-E mai puţin rebarbativ decât "ştiinţifico-fantasticul" vostru ... ce a devenit poezia în asta?

-Epoca noastră nu mai e deloc poetică; de fapt, spunem *ştiinţifico-fantastic* pentru că ne temem de implicaţiile sentimentale ale termenului de *roman geografic*.

-Cum, exclamă Verne, aproape împungîndu-mă cu ciocul bărbii, dar

poezia nu a lipsit din nici o epocă! Poate că o negaţi voi, dar ea abundă în spiritul vostru. Ea este cea care îi mână pe marinarii voştri spre corăbii şi pe piloţi spre avioanele cu reacţie. Orice ştiinţă începe cu caracterul romantic, care slăbeşte treptat, în mod natural, pentru a se concentra numai asupra faptelor şi, când acestea se usucă şi devin fragile, mecanismul de reînsămânţare, de întoarcere la concepţia romantică a realului, se declanşează de la sine şi aşa şi trebuie să fie, pentru că există atâtea lucruri pe care nu le ştim şi pe care nu le vom şti niciodată.

-Oare nu dumneavoastră sunteţi acela care v-aţi cuprins cărţile sub titlul generic de *Călătorii extraordinare*? am întrebat cu un strop de maliţiozitate. Ce păcat că o parte din atracţia textului se pierde prin traducere!

-Puncţi la loc atracţia! replică Jules Verne, grăbind pasul. Reînvăţaţi-l pe om să se identifice, cu pasiune, cu acele maşinării care reunesc în ele întrebuinţări şi scopuri multiple, reprezentînd, de fapt, tot ceea ce fiinţa noastră are mai bun de oferit. Doamne, îmi aduc aminte că am văzut în Scoţia structura gigantică a lui *Great Eastern*, acel vapor de necrezut, deja construit mai mult de jumătate, ofrandă de nepreţuit a acelor oameni ce-l concepuseră pentru apele oceanului! Îmi amintesc de Parisul pradă febrei oamenilor care sacrificau totul pentru a construi şi a lansa în oceanul cerului uriaşele, mutele lor baloane cu hidrogen!

-Aceea a fost epoca *Uriaşului*, balonul suficient de mare pentru a transporta o întreagă familie în jurul lumii, nu-i aşa? Epoca lui Nadar?

-Da, a fost epoca în care se vorbea despre Arctica, despre coastele Africii, despre misterele Lunii, despre toate acele lucruri pe care le-am pomenit în povestirile mele, despre vapoare şi maşini zburătoare; majoritatea acestora le descoperisem deja pe jumătate construite de Leonardo da Vinci şi nu făceam altceva decât să le termin, să le finisez în mintea mea. Iar îndărătul lor nu era decât un singur scop...

-Şi anume...?

-De a stăpâni Haosul, răspunse cu voce liniştită conlocutorul meu. De a înfrânge timpul care ne înghite. De a împiedica Deşertul să absoarbă Oraşul.

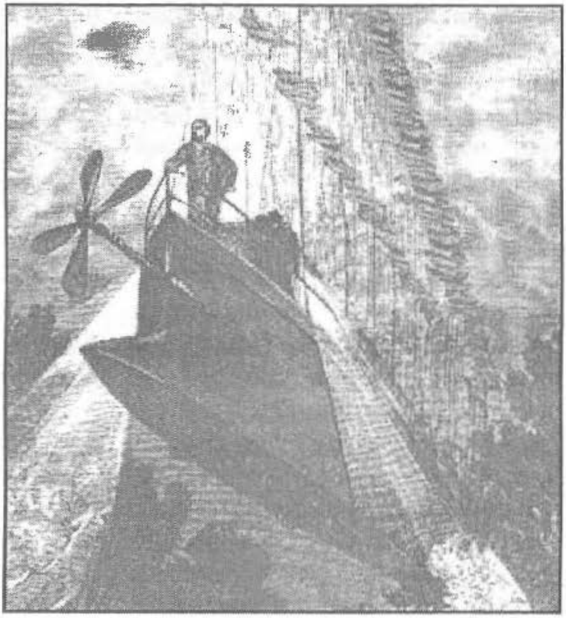
-Nu aceasta este tema fundamentală a majorităţii cărţilor dumneavoastră?

-Ba da, chiar dacă cumva mai pe ascuns. Este o temă fundamentală, aproape identică cu a celorlalte aproape două miliarde de oameni care populează Pământul de astăzi. Omul călătoreşte pentru a cunoaşte, iar cunoaşterea înseamnă, de fapt, supravieţuire. Dar aptitudinea sa pentru călătorii depinde de oameni ca mine, care ştiu să citească în **vapoare** şi **baloane**, în **focuri de artificii** mai mult decât supravieţuirea; de oameni care văd renumele, gloria, aventura, bogăţia, puterea peste tot. Noi, scriitorii de poveşti, mergem în faţă şi chemăm, iar lumea ne urmează, ne ajunge, iar atunci vine rândul ca alţi noi povestitori să stimuleze generaţiile de mâine cu vise, care le vor conduce spre realizări şi mai mari... toate acestea pentru a face astfel, încât să mai împingă cu încă un pas înapoi

Haosul.

-Întotdeauna este vorba despre Haos?

-Da. Haosul este, în fapt, acest univers material, care posedă propriile sale legi de nepătruns şi care ignoră preocupările noastre. Omul nu va putea respira după voia sa decât atunci când va fi reuşit să facă ascensiunea către cel mai înalt Everest al aspiraţiilor sale - spaţiul cosmic. Şi asta nu pentru că acesta se află aici, în faţa lui, nu, nu, ci pentru că trebuie să supravieţuiască, iar supravieţuirea înseamnă că trebuie să populeze lumile accesibile ale tuturor sorilor.

-Să înţeleg, din toate astea, că şi astăzi, dacă ar fi, v-aţi apuca din nou să scrieţi *De la Pământ la Lună*?

-Evident că aş scrie-o! Asta şi pentru ca să protestez împotriva unei existenţe lipsite de sens. Altfel spus, existenţa omului ar avea mai multă semnificaţie, dacă ar putea face ascensiunea şi a acestui ultim vârf întunecat, acest vârf pe lângă care Everestul nu are semnificaţia decât a unui exerciţiu de antrenament pentru posibilitatea sa de rezistenţă, de voinţă, pentru latura sa romantică.

-Atunci călătoria în spaţiu nu este doar o simplă născocire întâmplătoare a câtorva scriitori şi gânditori?

-Am apucat în această direcţie de când am coborât din copaci. Omul cavernelor a intuit-o în lungile nopţi de iarnă, când numai stelele îi aminteau că undeva, unde nu putea ajunge, ardeau focuri, tot atât de fierbinte cum arde soarele vara. Cristofor Columb şi Cortez au reluat impulsul omului cavernelor şi l-au dus mai departe, îmbrăcîndu-l în vesminte somptuoase, acelea ale Imperiului, ale bogăţiei, ale reuşitei, ale Divinităţii. Şi, atunci, stau şi mă întreb: pentru ce o scenă atât de magnifică, dacă trebuie să asasinezi actorii în culise?

-Deci călătoria în spaţiu, cam în jurul anilor 2005, este inevitabilă?

-Poate oare să fie împiedicat omul să se agaţe de un trunchi de copac, în clipa în care se prăbuşeşte de pe o faleză? Autoconservarea instinctivă, de care clocotesc *romanele* mele *geografice,* va lumina calea care conduce la

responsabilizarea inevitabilă a rasei umane. Concepţia ideală, căutările, descoperirile, deducţiile - urmînd firul acestui proces istoria umană călătoreşte de-a lungul scării lui Iacob în mod continuu, către nesfârşit. Un singur lucru poate să întrerupă acest ciclu.

-Cred că ghicesc, am spus eu. Este vorba de haosul din interiorul omului.

-Da, cealaltă jumătate a omului, mamutul păros, păianjenul orb care-şi agită cleştii veninoşi în singurătate, visînd la nouri în formă de ciupercă. Mai simplu încă, ea este aceea care şopteşte tot timpul: distruge, omoară, uită pentru veşnicie! Moartea rezolvă totul, continuă să susure el, scuturînd o mână de atomi, asemenea unui colier de perle negre. Aceasta este bruta întunecată a istoriei umane, pe care voi va trebui să o stăpâniţi cu ajutorul celor mai perfecţionate maşini ale voastre şi să vă eliberaţi de progeniturile ei, încă şi mai vitriolante, care o îndeamnă să moară în umbra ciupercii.

-Dar credeţi că instinctul de conservare va triumfa?

-De un miliard de ani ne eliberăm permanent de războaie iraţionale, de umbra nebuniei. Astăzi, ca şi ieri, ca şi întotdeauna, trebuie pusă în faţa imaginaţiei umane problema extraordinară a cuceririi spaţiului şi a stelelor, problemă care va naşte în el mai multă încredere decât ar putea să dea de gândit unui observator imparţial nedreapta împărţire a continentelor sau confruntările politice. Sunteţi un scriitor, nu? De ce nu le spuneţi: "Atenţie, în timp ce vă aruncaţi în aer cu micile voastre inele de atomi, Haosul îşi întinde umbra asupra cetăţilor voastre..."? Celor tineri, mai ales, trebuie să le spuneţi: "În noaptea limpede a copilăriei, visaţi; în ziua limpede a maturităţii, înfăptuiţi!". În spatele fiecărui explorator ştiinţific stă copilul care a visat cândva. Eu îl ţin de mână pe acest copil, iar el, la rândul lui, îşi ţine de mână Eul mai vârstnic şi, împreună, alcătuim un fel de lanţ mistic, cu ajutorul căruia evocăm spiritele maşinilor pe care nimeni nu le-a visat încă.

-Da, îmi amintesc, am spus eu, am citit memoriile lui William Beebe, care a fost unul dintre primii exploratori ai oceanului într-o batisferă de oţel. El spunea că cele *Douăzeci de mii de leghe sub mări* ale dumneavoastră stăteau la originea cercetărilor lui. Ce se mai poate spune despre *O călătorie spre centrul Pământului*, nu a fost ea aceea care l-a încântat pe Norbert Casteret, determinîndu-l să exploreze grotele şi râurile subterane? Iar el a fost unul dintre cei mai mari exploratori ai lumii subternae a munţilor Pirinei. Trebuie să mai amintim de călătoria cu submarinul a lui Sir Hubert Wilkins pe sub gheţurile polare? Nu a fost atât de des citată maxima amiralului Bird - "Jules Verne mă ghidează"? În fine, ceea ce nu este lipsit de importanţă, dacă vi s-a conferit Legiunea de Onoare, nu s-a făcut aceasta la solicitarea lui Ferdinand Lesseps, constructorul Canalului de Suez?

Verne dădu din cap, în semn de aprobare, privind înspre marea care scălda leneş ţărmul.

-Canalul acesta l-a construit, mai întâi, Lesseps pe când era copil, pe

şuvoiul de apă de ploaie, de-a lungul trotuarului din faţa casei sale, împingînd noroiul cu picioarele încălţate în cei mai frumoşi pantofi ai lui. Şi ce istorie s-a declanşat când tatăl fraţilor Wright a dat drumul unui elicopter, o jucărie din hârtie, care s-a ridicat învârtindu-se până la plafonul salonului şi a rămas agăţat acolo, şoptind acestor băieţei ceea ce vântul îi spusese de atâtea ori lui Icar, Montgolfier şi da Vinci. Spunînd ceea ce noi, scriitorii, spunem, atunci când urmărim o tradiţie de mai multe ori milenară.

-Există o tradiţie atât de veche?

-Ea este una singură şi mereu aceeaşi, răspunse Verne. Cum ar fi izbutit Universul, care s-a dus să-şi caute fiinţele prin bălţile pline de alge, să le determine să iasă de acolo, altfel decât spunîndu-le poveşti fără cuvinte despre minunăţiile şi avantajele pământului solid? Îmblânzită, forţată, terorizată, marea se acoperi de o piele care s-a pornit să alunece, s-a târât, s-a ridicat, s-a clătinat, s-a ţinut pe picioare şi a sfârşit prin a se numi om. Acum, omul, eliberat de ocean, îndrăzneşte să se viseze eliberat şi de pământ şi exclamă: "Continuaţi! Noi am ascultat povestea voastră despre braţe şi picioare şi iată-ne umblînd. Acum, spuneţi-ne o poveste despre aripi, faceţi-ne să simţim puful moale, prima mâncărime a penelor pe umerii noştri. Minţiţi-ne, scriitori, vom face apoi ca totul să devină adevărat!"

Întorcîndu-se, Verne mă conduse de-a lungul coastei, pe urmele lăsate chiar de paşii noştri.

-Aţi scrie o carte despre bomba cu hidrogen? am riscat eu.

-Nu, spuse Verne, doar o carte despre facultatea pe care o are omul de a fi mai rapid decât războaiele sale. Uneori, pentru a nu fi distrus, nu există altă posibilitate decât fuga. De fiecare dată când raţiunea a devenit mortal de iraţională, omul a fugit, a întins pânzele, căutînd locul unde să devină el însuşi. Asemenea oameni par nişte laşi pentru aceia care, lăsaţi în urmă, trebuie să piară. Dar aceiaşi oameni par nişte înţelepţi pentru un Univers căruia puţin îi pasă dacă unii supravieţuiesc sau cine anume este ales să supravieţuiască. Dacă un singur Adam şi o singură Evă ajung pe Marte, în vreme ce nava spaţială Pământ arde în întregime până ce se transformă complet în cenuşă, povestea va fi justificată, Spiritul salvat, iar Viaţa va continua, chiar şi în mijlocul a tot ceea ce este neînsufleţit şi inert.

-Şi credeţi că stimularea curiozităţii noastre ne poate salva? am întrebat eu, pentru ultima oară.

-Curiozitatea şi concentrarea asupra structurii şi asupra semnificaţiei, precum şi dorinţa noastră de a face ordine în Haos. Prin căsătorie, copiii ne supravieţuiesc, astfel structura noastră biologică se păstrează, viaţa noastră continuă. Frumuseţea şi modul de a privi lumea se transmit, în felul acesta, de la părinţi la copii. Acelaşi lucru se petrece şi cu rasa umană, care va trebui să crească familii pe planetele tuturor stelelor. Continuitatea speciei, stabilirea colonilor noştri pe lumile cele mai îndepărtate, astfel încât să poată aprecia pentru totdeauna frumuseţea existenţei, ne va

arăta, în cele din urmă, sensul acestei ascensiuni a spiritului, uneori imposibil de lung şi de greu de suportat. Abia atunci, ajunşi nemuritori, vom descoperi că nu au existat niciodată oameni găunoşi, ci numai idei găunoase.

Ne-am oprit din mers în apropierea unei stânci şi Jules Verne mi-a strâns mâna. Din nou, de pe apa liniştită ceaţa se aduna în fuioare, în jurul nostru.

-Ah, oamenii vor rămâne pe veci îndrăgostiţi de hărţi şi de portulane, dădu Verne din cap. De ce, oare? Pentru că le pot atinge, asta e: de la nord la sud, la est, la vest. Şi apoi pot să spună: "Noi suntem aici şi *iată aici necunoscutul*; noi vom creşte, iar el se va micşora. Puneţi-vă pe lucru, dragii mei. Faceţi să treacă hărţile şi portulanele prin uşile închise ale bisericilor, pentru copiii care sunt greşit învăţaţi. Puneţi capăt confruntărilor politice printr-o respiraţie mai adâncă. Vă amintiţi cum, când eraţi copii, făceaţi să treacă un mesaj de-a lungul unui întreg şir de fotolii, la teatru, din ureche în ureche? Faceţi la fel şi acum. Murmuraţi în urechea tuturor acelora care, curînd, vor fi nişte oameni cu raţiune: "Hei! Priviţi acolo, sus! Priviţi acolo! Câtă frumuseţe şi câte miracole! - O lovitură de cot vecinului - Transmiteţi!"

Jules Verne plecase. Silueta lui întunecată se micşoră treptat de-a lungul ţărmului nesfârşit.

Oceanul se retrase de pe pietre, apoi dispăru. Nu se mai auzea decât zgomotul unui balon ce se înălţa într-un cer pustiu, în care sufla un vânt slab. Mi se păru că-l văd pe bărbatul în costum întunecat, întorcându-se şi făcându-mi un semn de adio din vârfurile degetelor, ca o chemare şoptită prin ceaţă.

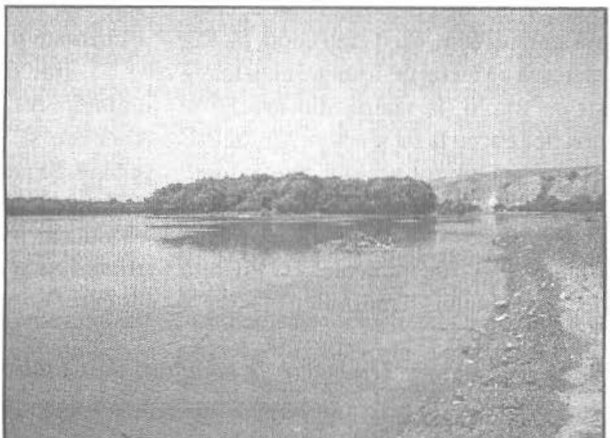
Îmi trecu prin minte că mulţi oameni din trecut au auzit această chemare şi, poate, mulţi o vor auzi şi mâine. Şi iată că o repet şi eu pentru ca s-o puteţi spune fiului vostru, care, la rândul său, o va spune mai departe: "*Câtă frumuseţe şi câte miracole!*... o lovitură de cot: *Transmiteţi!*

Traducere °i adaptare de Cătălin Goran

ATLANTYKRON 2005

În 2005, ***anul centenarului JULES VERNE***, părea imposibil ca Akademia de Vară ATLANTYKRON să nu fie interesată de a fructifica, într-un fel sau altul, această aniversare ce a depăşit cu mult graniţele continentului european, căpătînd anvergură mondială.

Aşa că organizatorul principal, dl. **Sorin Repanovici**, m-a chemat la o întâlnire pe la sfârşitul lunii aprilie şi m-a întrebat, în inimitabilul său stil direct: "Ce zici, maestre, avem o propunere din partea d-lui Mironov (adică a UNESCO România, n.b.) de a lua parte, cu insula noastră cu tot la centenarul lui *papa Verne*. Ne interesează?". Întrebare retorică. Şi, în acel moment, tema a apărut ca de la sine, dacă nu cumva fantoma d-lui J. Verne, care pesemne că dădea târcoale pe deasupra noastră, ahtiată după noutăţi, nu a sugerat-o, fără să se dea în spectacol - "Insula căpitanilor de 15 ani". Erau mai multe atu-uri pentru o asemenea combinaţie: în primul rând, pentru că era vorba tot despre o insulă, Atlantykron, în al doilea rând noi ne "făceam veacul" pe acolo tot de vreo 15 ani, în al treilea rând dl. Verne scrisese un excelent roman "Căpitan la 15 ani", care ar fi meritat, la modul extraordinar, combinat cu "Insula misterioasă" pentru a realiza o superproducţie modernă... Ce mai, Sorin avea dreptate: eram cu toţii, adulţi, tineri şi adolescenţi, nişte incurabili căpitani de 15 ani, care urmau să mai ia o dată valurile Dunării în piept, în drum spre fascinantele teritorii necunoscute ale inteligenţei umane.

Ce este, de fapt, Akademia de Vară Atlantykron?

-O insulă superbă, situată pe Dunăre, lângă un sit arheologic deosebit (cetatea dacică Capidava), şi unde, o dată pe an, în luna august, se întâlnesc cam 200 de adolescenţi şi tineri, ca să... discute. Şi, discutând, să afle că teritoriul cunoaşterii este mult mai mare decât bănuiau până în acel moment. Atât de mare încât chiar şi galaxiile văzute prin telescopul de pe ţărmul estic al insulei nu reprezintă decât fire neînsemnate de praf.

-*O şcoală de vară,* aflată sub egida UNESCO România, o şcoală după şcoală, făcută, aşa cum foarte mult îi place lui Alexandru Mironov să repete, chiar în mijlocul naturii.

O astronavă de piatră, la bordul căreia se formează cetăţenii viitorului. Cetăţeni care nu vor fi nici ai României, nici ai Franţei, nici ai Americii. Ci ai Planetei Pământ. O şcoală formată din corturi, copaci, Dunăre, bacuri-dormitor, restaurant, amfiteatru în aer liber, calculatoare, laptopuri, cinematograf în aer liber etc.

-O zonă liberă de prejudecăţile şi formalismul din şcoala românească tradiţională. Poţi să te duci la care curs vrei, din cele anunţate pe InterNet. Sau la toate. Poţi să propui tu însuţi un curs sau o temă la un curs. Poţi să participi la concursuri.

Poţi să dansezi, să faci sport, să pescuieşti, să vizionezi filme, să legi prietenii. Singurele două legi care domnesc aici sunt acelea ale bunului-simţ şi ale curiozităţii neostoite de nici un răspuns, oricât de cuprinzător s-ar dovedi el.

Cum poti ajunge cursant la Akademia de Vară Atlantykron?

Simplu: cauţi pe InterNet adresa site-ului ATLANTYKRON şi te înscrii la secţiunea "Înscrieri" pe anul respectiv.

Optezi pentru ce curs doreşti. Primeşti confirmarea şi te pregăteşti să te deplasezi la Cernavodă, de unde te preluăm noi pentru a te transporta spre insulă.

Condiţiile de înscriere: să ai minim 14 ani, să dispui de un cort, să-ţi placă aventura, viaţa în natură şi să fii bolnav de curiozitate.

ATLANTYKRON E UN FEL DE NAVĂ PE PĂMÂNT

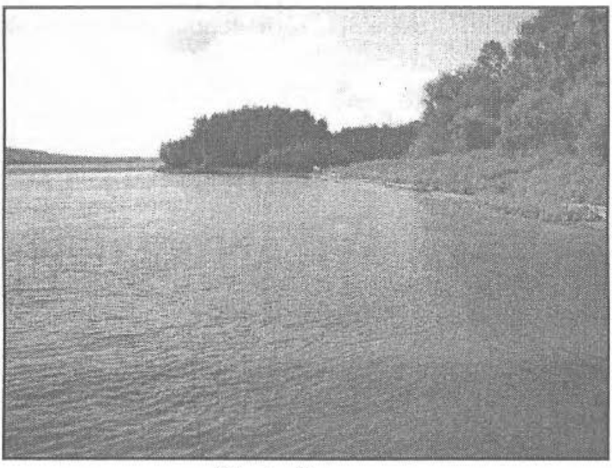
- declară dl. Alexandru Mironov, preşedinele Comisiei Naţionale UNESCO România -

Rep.: -Care este cel mai interesant lucru pe care-l cunoaşteţi despre această insulă?

Al. M.: -Atunci când lucram la Ministerul Tineretului şi Sportului, am încercat printr-o hotărâre de Guvern să preiau insula de Ministerul Apelor şi să o trec sub patronajul ministerului pe care-l păstoream. Nu am reuşit, deoarece nu figura pe nici o hartă fluvială. Ministrul de atunci al Mediului mi-a zis verbal: "Ia-o, oricum!". După cum vedeţi, chiar aşa s-a întâmplat şi, de atunci, ea aparţine tinerilor.

Rep.: -Am observat că tinerii prezenţi aici sunt pasionaţi de atelierele de lucru la care s-au înscris. Chiar credeţi că sunt ei atât de înzestraţi d.p.d.v. intelectual pentru aceste ştiinţe prospective, pentru viitorologie, pentru SF, pentru jurnalism?

Al. M.: -Îmi place să cred (şi s-o spun) că Atlantykron e un fel de navă de pământ. O cosmonavă. Aici se strâng intelectuali adevăraţi, care aparţin oricărei vârste. Sunt, deopotrivă, şi copii, şi adolescenţi, şi oameni maturi. În funcţie de cantitatea de cunoştinţe pe care o acumulează şi de felul în care-şi aranjează cunoaşterea, sunt mai puternici, mai creatori. Dar aici ne aflăm la o universitate de vară. Sunt convins, din ce în ce mai mult, că aceste şcoli de vară, *şcolile de după şcoală*, devin o clasă tot mai importantă în şcolile clasice ale lumii. Ele ies din cadrul clasei cu patru pereţi, tavan, tablă neagră, cretă şi ferestre, şi se duc

- Insula Jersey -

peste tot. E clar că omului tânăr îi place să se apropie de natură şi atunci de ce să nu facă astronomie şi cosmogonie, şi genetică, şi electronică, aici, în mijlocul acestei superbe naturi?

Rep.: -Care este nivelul valoric la care se află şcoala Atlantykron, în momentul actual?

- Alexandru Mironov (dreapta) -

Al. M.: -Atlantykron a fost, pentru mine, un experiment reuşit. Peste nivelul oricărei aşteptări, chiar. Este cunoscut deja în lumea întreagă. Se vorbeşte despre el la congresele europene şi mondiale de SF şi a fost chiar gazda unui EuRoCon SF.

Rep.: -Ce intenţionaţi să faceţi, mai departe, cu această şcoală de vară?

Al. M.: -Am atât planuri imediate, cât şi pe termen lung. Vă rog să observaţi următorul lucru: Aurel Cărăşel, fost elev al meu la Craiova, ajuns profesor la Cernavoda, îşi antrenează elevii, iar ei se apucă să facă, mai departe, această nebunie, care se cheamă Akademia de vară ATLANTYKRON. Asta este istoria. Iar, acum, prezentul: intenţionez să folosesc Comisia Naţională UNESCO pentru a dezvolta 7 şcoli de vară, pe firul Dunării, în care elementul cel mai important va fi **cunoaşterea**. Dar nu numai asta. Aş vrea ca bucureştenii, clujenii şi craiovenii să coboare în aceste şcoli şi să afle că sunt proprietarii unei averi fabuloase, numită Dunăre. Încercăm să conştientizăm oamenii de valoare despre acest lucru şi, prin ei, să dezvoltăm şcolile de vară.

Rep.: -De ce tocmai o insulă ca spaţiu de desfăşurare aacestei şcoli de vară?

Al. M.: -Cu cât ne apropiem mai mult de natură, de copacul care creşte, de iarba pe care stăm, de floarea de lângă noi, de fluviul care se scurge atât de impasibil la vale, zic eu că putem împlini setea asta a creierului omenesc de a cunoaşte mai multe. Să faci o şcoală de vară într-un cadru atractiv, este o mai veche dorinţă şi ambiţie de-a mea. Iar tu, ca tânăr, vii aici pentru că-ţi doreşti asta, pentru că te interesează să te dezvolţi intelectual şi afectiv, pentru că, la urma-urmei, este o chestiune de plăcere. Iar cunoaşterea este totală atunci când se asociază cu plăcerea.

a consemnat ***Luiza ALEXANDRU***

- interviu preluat din fanzinul "Atlantykron" nr.4/2002 -

FILE DIN ISTORIA INSULEI

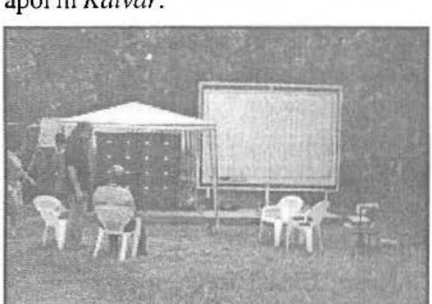
3-5 mai 1989

Alexandru Mironov este invitat la "Zilele Cenaclului Atlantis-Club" din Cernvodă. În ziua de duminică 5 mai, o şalupă a Căpităniei locale transportă 17 persoane (printre care Alexandru Mironov, Aurel Cărăşel, Elena Cărăşel, Sorin Repanovici, Dodo Niţă, Alina Popov, Aida Guşan, Gabriel Grosu, Simona Vlădăreanu, Felix Moga) pe insula numită "Inelul de piatră", în apropiere de localitata Capidava. De formă aproape triunghiulară, orientată cu baza spre răsărit, se găseşte la 22 km de Cernavoda. Are loc primul şi cel mai de durată conflict: cel cu ţânţarii băştinaşi, conflict nicio-dată stins de-a lungul istoriei atlantykroniene. Scopul ineditei expediţii - să fixeze locul viitoarei **tabere SF** pentru 1990 (prima tabără desfăşurată în afara spaţiului deja consacrat al Moldovei). Iniţiatorii ideii: Sorin Repanovici (foto) şi Aurel Cărăşel.

5-11 iulie 1990

Are loc prima tabără SF pe insula "Inelul de piatră". Participanţi: 16 membri ai cenaclului "Atlantis-Club" Cernavoda, 10 membri ai cenaclului "Club XXI" şi 3 membri ai cenaclului "Henri Coandă" din Craiova (între care Ion Ilie Iosif). Conducătorul ostilităţilor - Alexandru Mironov, pe atunci redactor de ştiinţă la TVR. Cazarea se face la corturi (dotare personală), prima aşezare "corturărească" fiind situată pe vârful dinspre vest al triunghiului, între sălciile bătrâne din apropierea plajei. Apa potabilă este cărată pe insulă în două bidoane mari de plastic de la staţia de epurare, situată în apropiere, dar şi de la câteva izvoare firave din buza bătrânului deal hercinic de peste canal. Prima cronică amuzantă a activităţilor de aici este redactată de un "bătrân" în ale scrisului, Răzvan Haritonovici, şi este citită la focul de tabără. Ea se va transforma, cu vremea, în *bârfotecă*, iar apoi în *Kalvar*.

Iulie 1991

Pe insulă soseşte primul bac-dormitor, cu două punţi. Masa începe să fie servită în sala de mese a acestuia şi nu la iarbă verde, ca până atunci. Se aduce curent electric pe insulă de la staţia de epurare.

Număr de participanţi - 74. Prima sciziune "urbană": - o parte dinre corturi rămân instalate pe malul vestic, celelalc sunt instalate la baza triunghiului, lângă **kopakul Mishu,** punct de atracţie devenit legendar cu vremea. Echipa de filmare a TVR realizează primul film artistic de pe insulă, cu dimensiunea de o oră şi jumătate, avînd ca subiect o explozie nucleară la cenrala de la Cernavoda, în urma căreia se creează o falie temporală în zona insulei.

Scenariul este scris de către unul din participanţi, Ovidiu Petcu, din Slobozia. Filmul este difuzat după o săptămână, în emisiunea "Salut, prieteni, a Janei Gheorghiu. Are loc prima discotecă pe bac. Tot aici, se acordă şi primele premii din istoria insulei. Alexandru Mironov primeşte **Premiul pentru fidelitate faţă de fandom.** Leit-motivul taberei: "Vă rog să strângeţi vesela de prin corturi şi s-o aduceţi la cantină. E luată pe semnătură".

Iulie 1992

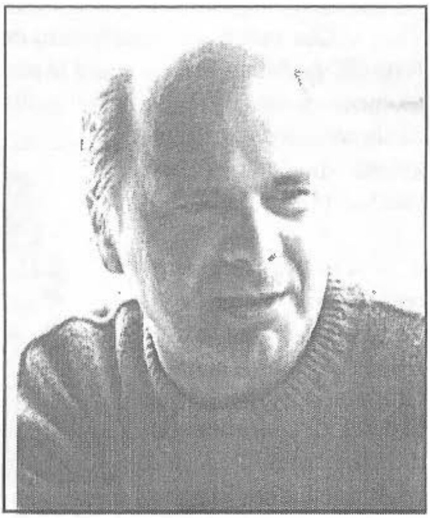
Are loc botezarea insulei. Naşi sunt Aurel Cărăşel, Felix Moga, Laurenţia Teodorescu şi Cristian Panfilov, după o şedinţă furtunoasă de aproape 2 ore.

Numele de **Atlantykron** provine din combinarea denumirilor revistelor "Atlantida" (a cenaclului Atlantis-Club) şi "Cron" (a cenaclului Henri Coandă).

La pontonul improvizat de pe malul sud-vestic sunt aduse 2 bacuri-dormitor. Apar concursurile de proză scurtă tip "Una pe zi", la care paricipanţii trebuie să creeze, în decurs de 12 ore, povestiri foarte scurte pe teme date.

Se înfiinţează concursul pentru lucrări SF aduse de acasă. Prozele premiate sunt publicate în fanzine şi în rev. "Jurnalul SF".

Are loc prima expoziţie de artă SF, organizată pe bacul Alfa. **Kopakul Mishu** devine punct central de afişaj şi de informare cu privire la activităţile din tabără. Profesorul de *ştiinţă a complexităţii,* Florin Munteanu (foto), face prima vizită pe insulă. Număr de participanţi: peste 100.

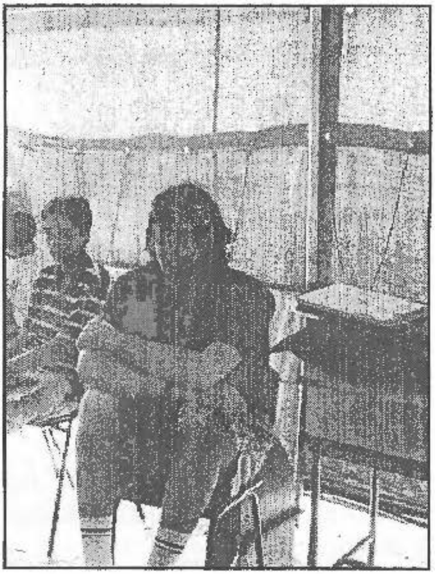

Iulie 1993

Pe insulă, sosesc scriitori români consacraţi ai genului - George Anania şi Romulus Bărbulescu. Are loc cel dintâi concurs de pescuit, avându-l ca arbitru pe Romulus Bărbulescu, pescar pasionat. Se înfiinţează concursul de grafică SF "Una pe zi", pe teme date, precum şi concursul de modelaj în nisip, intitulat "Regii nisipurilor" (desfăşurat pe plaja din vestul insulei, sub patronajul pictorului Aurel Manole, din Galaţi).

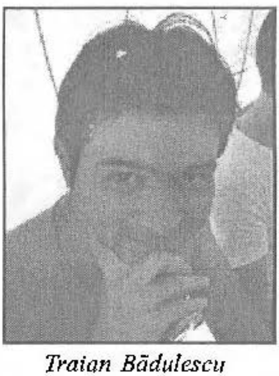
Are loc prima emisiune Radio Atlantykron, sub îndrumarea lui Şefan Ghidoveanu - foto (redactor la Radio România Tineret). Pe insulă îşi fac apariţia primii *stranieri*: scriiorul ialian Roberto Quaglia şi englezoaica Bridget Wilkinson, preşedinta Asociaţiei Europene de SF.

Sandu Vasile preia misiunea oficială de *bârfotecar* al taberei, realizând parodii suculente ale peripeţiilor cotidiene ale coloniştilor. Primul *Bal al Mutanţilor* pe bac.

Iulie 1994

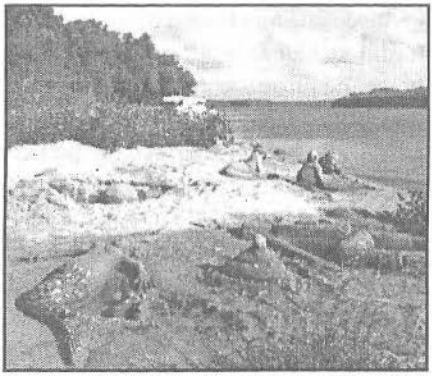
Cea mai mare "desfăşurare de forţe SF" pe Atlantykron, de până în acel moment - peste 250 de participanţi, din 22 de cenacluri şi cluburi, asistă la cea dintâi deschidere festivă a taberei. Sorin Repanovici aduce artificieri de la Constanţa şi realizează un superb foc de artificii, facle şi petarde pe Dunăre, vizibil până la Hârşova. Prima participare la deschidere a primarului din Cernavodă. Pe insulă, îşi dau întâlnire 3 posturi de televiziune: TVR, ProTV şi Antena 1, care concurează la realizarea unor reportaje de culoare. Are loc prima transmisiune de radio în direct de pe insulă: Radio Constanţa prezintă o emisiune de un sfert de oră cu principalii organizatori ai evenimentului. Primul concurs de *Miss& Mister*. Se impune, în mod definitiv, noul cartier Amfiteatru, situat în cel mai estic punct al insulei. Treptat, acesta va deveni axul aşezării coloniale anuale de pe insulă.

Traian Bădulescu

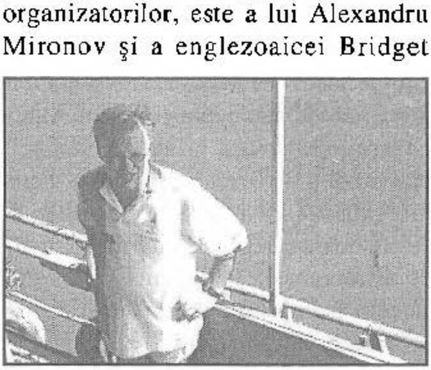
Iulie 1995

Participare redusă (circa 80 de participanţi), din cauza concurenţei cu EuroCon-ul de la Glasgow, Scoţia, care are loc în săptămânile imediat următoare taberei şi la care participă peste 120 de români. Apare grupul "Brain" de la Braşov, care-l impune, la discoteca nocturnă, pe rapp-erul poreclit Fane Nebunu'. Se diversifică tematicile pentru "Regii nisipului" (apare şi varianta "Regii nămolului"). Afişajele pe **kopakul Mishu** se fac într-un afişier, adus special de la liceul din Cernavodă, cu ajutorul lui Nicu Marinescu. Invazie de ţânţari, dar şi pescuit sportiv extrem de productiv. Nea Ignat, îngrijitorul bacului dormitor Alfa, devine personajul - din - umbră al taberei.

Iulie 1996 - 1997 - 1998

Prima participare a departamentului de cercetare ştiinţifică a Ministerului Tineretului şi Sportului, condusă de Pierre de Hillerin (foto), care deplasează o impresionantă forţă tehnică în zonă. Participă peste 250 de persoane. Celebritatea locului creşte, tabăra fiind menţionată în majoritatea programelor europene de SF. Cea mai constantă prezenţă, cu excepţia aceleia a organizatorilor, este a lui Alexandru Mironov şi a englezoaicei Bridget

Wilkinson, preşedinta Asociaţiei Europene de SF, care participă la tabără patru ani consecutiv. Primele filme SF pe video, prezentate pe ecranul montat în Amfiteatru. În 1996, Florin Muneanu îşi ţine prima prelegere susţinută de imagine filmată despre "Cercul de foc al Pacificului"; audienţa este încântată de reuşita tehnică. În 1998, insula este invadată de apele aduse de ploile aproape zilnice, încât corturile trebuie instalate dincolo de liziera pădurii. Primele măsurători sistematice ale temperaturii, presiunii aerului şi direcţiei vântului. Invazie de ţânţari. Hitul anului este proclamat "Ploaia care va veni". Transmisiuni în direct, prin Internet, în SUA şi Australia a anumitor secvenţe de activităţi. Are loc botezul insulei mici, din vestul Atlantykronului: ea primeşte numele de ***Jersey***, în amintirea insulei brianice omonime, pe care are loc Consfătuirea Europeană de SF din 1997.

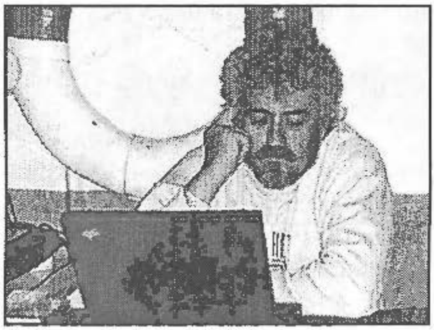
Iulie - august 1999

Un număr impresionant de participanţi, aproape 300, asistă la eclipsa totală de soare din data de 11 august. Viziunea cea mai bună este de pe bacul dormitor: Dunărea are o culoare de un gri mealic sinistru, care creează impresia unui teritoriu de pe altă planetă.

Au loc cele mai reuşite partide de pescuit, dar şi prima întâlnire cu un scriitor SF de anvergură internaţională - Robert Sheckley, sosit din SUA, la invitaţia specială a lui Roberto Quaglia, pentru a viziona eclipsa din România. Astronomul Harald Alexandrescu completează cunoştinţele de astronomie solară ale celor prezenţi. Cel mai disc-jockey dintre taberamani este tot Croco (foto - porecla de serviciu a lui Mihai Manea), care dispune de cea mai bună muzică la discotecă.

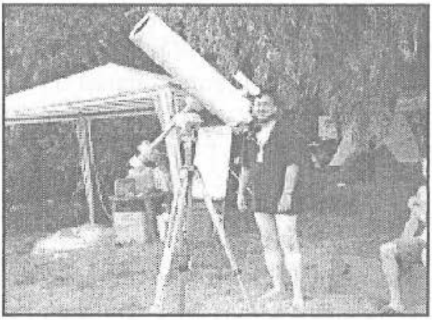
Prima apariţie a revistei "Atlantykron" (apariţie xeroxată, dublată de afişarea ei la Kopakul Mishu). Prima replică la revistă - fanzinul "Lumi paralele", sub conducerea lui Adrian Bănuţă (apariţie xeroxată, dublată de afişarea ei pe cortul militar cu aparatură).

Vijelie puternică şi ploaie torenţială pe insulă, în noaptea eclipsei: un copac se frânge şi cade la numai un metru ce cortul lui Ovidiu Petcu. Ocupantul, ocupat cu realizarea unei machete, scapă ca prin minune. Cele două bacuri sunt invadate de taberamanii înspăimântaţi de cea mai mare revărsare de furie din partea naturii, pe care au văzut-o din 1990 încoace.

Iulie - august 2000

Programul de tabără se împleteşte cu cel al Convenţiei Europene de SF, care se desfăşoară pentru a doua oară în România şi pentru prima oară în acest insolit decor natural. Invitaţie de onoare: scriitorii Norman Spinrad, Joe Haldeman, Jontahan Cowie, Ion Hobana şi astronomul Harald Alexandrescu. Are loc cea de-a treia deschidere festivă cu focuri de artificii. Cea de-a doua participare a primarului Cernavodei. Din acest an, ea devine permanentă. Sunt instalate mai multe corturi militare de mari dimensiuni, precum şi primele toalete ecologice mobile. Paza este asigurată de o patrulă a Poliţiei de frontieră, detaşată în acest scop aici. Grupul Şcolii de Jurnalistică *Felix Aderca* din Craiova, sub conducerea lui Aurel Cărăşel, realizează prima "emisiune" **Kalvarul** (bârfoteca în imagini a vieţii din tabără) Pe insulă sunt aduse 5 calculatoare şi legate la Internet. Grupul de astronomi de la clubul Cygnus din Suceava amplasează un telescop pe promontoriul estic (foto).

Primul şarpe descoperit pe insulă este capturat, preparat şi mâncat de fanii olteni, în frunte cu Virgil Pumnea. Alexandru Mironov primeşte "bucăţica de onoare" din reptilă. Implicare managerială a americanului David Anderson, reprezentant al ascoiaţiei "Travel in time", devenit ulterior un fan înrăit al acestei manifestări. Tot el realizează prima demonstraţie cu roboţi-machetă, aduşi de la NASA. Iluminarea nocturnă a aleii principale, care leagă cartierul Amfiteatru de zona Restaurant. Asaltul organizat al ţânţarilor din zonă continuă.

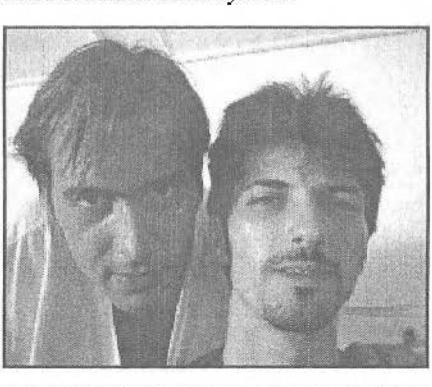
Editura NEMIRA organizează o amplă expoziţie de carte, la care participă alte trei edituri bucureştene. Au loc mai multe sesiuni de comunicare în aer liber, despre locul cărţii şi al literaturii SF în civilizaţia noului mileniu. Începutul lucrărilor de imortalizare electronică a graficii SF şi a produselor artistice din nisip ale concursului "Regii nisipurilor". Spectacol de imagine cu "vrăjitoarele de pe Vega".

Iulie - august 2001

Are loc transformarea din Tabăra Naţională de SF în Akademia de Vară ATLANTYKRON. Se pun la punct primele ateliere de lucru: Ştiinţă, Robotică, Machete SF, Astronomie, Jurnalism, Science Fiction.

Primăria din Cernavoda pune la dispoziţie o platformă de sărituri în apă, construită de copiii de la Palatul Copiilor din recipienţi de plastic şi scândură, tot ansamblul fiind vopsit în roşu. Cel mai *săritor* se dovedeşte rapper-ul Fane Nebunu'.

Kalvarul devine cel mai aşteptat şi mai gustat moment al serilor (realizatori principali: craiovenii Octavian Mitrică/Tazu şi George Popescu/Gilli - foto). Îşi face apariţia şi cea de-a treia insulă, pe canalul care leagă coasta de nord-est de mal. Are dimensiuni foarte mici şi se află în plin proces de formare, în jurul unui pâlc de sălcii. Festivalul de film din Amfiteatru se întinde pe lungimea a 6 ore, în fiecare noapte. Sorin Repanovici se hotărăşte să realizeze "programul de seară", la care să mobilizeze întreaga populaţie activă a insulei. Se reia tradiţia concursului de *Miss & Mister Atlantykron*.

Iulie - august 2002

Ia naştere Laboratorul de Ecologie, sub îndrumarea craioveanului Viorel Lazăr. Au loc primele operaţiuni oficiale de ecologizare ale arealului insulei. Totodată, este realizată şi prima trecere ştiinţifică în revistă a florei şi faunei indigene.

Primul concurs ecologic de reutilizare a recipienţilor din plastic (fostele sticle cu apă minerală). Primele concursuri sportive, concepute şi puse în practică de grupul de bucureşteni condus de Mihnea Muraru-Mândrea. Prima participare a unui grup compact de 25 de basarabeni. Apariţia unui grup de 50 de turişti (austrieci, germani, francezi şi unguri), aflaţi în trecere spre gurile Dunării. "Regii nisipurilor" se bucură de o largă participare (pese 30 de concurenţi). Primul concurs de înot şi cel de-al doilea concurs de pescuit sportiv. Croco câştigă *premiul de popularitate* al Akademiei. Are loc prima poziţionare prin satelit a coordonatelor insulei.

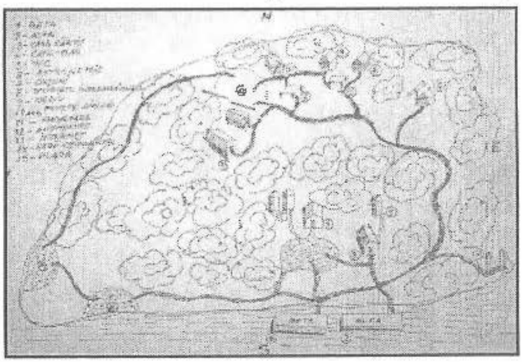
Iulie - august 2003

Pentru prima dată, Dunărea este atât de secată, încât pe insulă se poate ajunge cu maşina. Există două puncte de trecere, unul în capătul estic (la fostul debarcader), iar celălalt în cel vestic. Între ele, este izolat un lac plin de peşte. În zona cursului Dunării, cel mai bine trage... guvidul! Temperaturi toride, dar avantajul este că lipsesc aproape complet ţânţarii.

Atlantykron şi Jersey sunt complet unite, formînd o singură insulă, de mari dimensiuni, mărginită de sălcii.

Patronajul oficial al Akademiei trece de la ex-MTS la Ministerul Educaţiei, Cercetării şi Tineretului. Este primul an în care Alexandru Mironov nu vine pe insulă, fiind invitat UNESCO în Noua Zeelandă. Dar trimite o înregistrare, făcută la TVRM, cu câteva zile înainte de începerea programului.

Se simte şi lipsa lui Florin Munteanu, care absentează din motive familiale. Pe promontoriul stâncos din zona sud-estică a insulei, la numai câteva zeci de metri de bacuri, Viorel Lazăr şi Aurel Cărăşel construiesc, din recipienţi de plastic şi ciment, literele denumirii ATLANTYKRON, înalte de peste un metru şi perfect vizibile de pe Dunăre, dar şi de pe celălalt mal.

Lidia Lazăr, împreună cu soţul, realizează prima hartă ştiinţifică a insulei - foto, cu determinări geometrice şi măsurări la sfoară ale distanţelor. Harta este publicată pe site-ul sucevenilor de la Cygnus. Un al

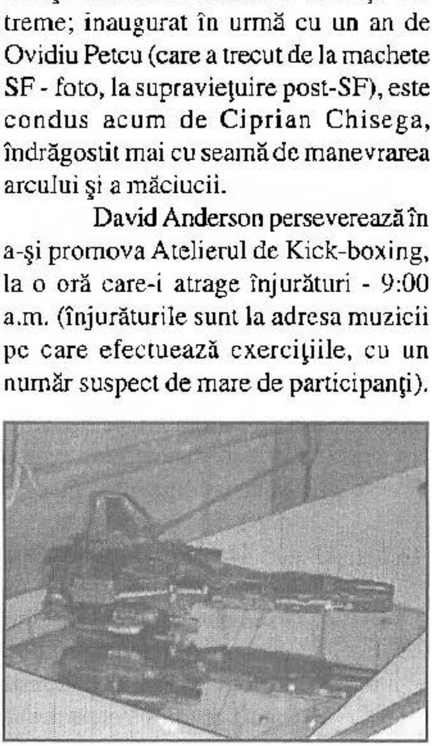
doilea grup de 20 de basarabeni participă la activităţi pe toată durata Akademiei. Concursul de *Miss & Mister* este câştigat de Irina Bulat din Chişinău şi de Ciprian Vladimirov din Bălţi.

Dan Farcaş revine cu noi informaţii privind civilizaţiile extraterestre. Valentin Ionescu propune un concurs de *body-painting*, rezultatele sale fiind afişate pe ecranul Amfiteatrului. Prima transmisiune în direct cu radioul local din Cernavoda. Numărul participanţilor trece de 150. Reacţie post-Atlantykron: la Craiova, Aurel Cărăşel şi Viorel Lazăr (macheto-asistaţi de Mihaela Lazăr), scot revista "Vocea T", numărul 9/2003, dedicată în întregime experienţei insulare.

Iulie - august 2004

Internetul îşi face datoria: majoritatea celor peste 170 de participanţi s-au înscris la diferitele laboratoare prin intermediul său. Are loc al doilea Atelier de Supravieţuire, la care paricipanţii învaţă cum să nu moară în condiţii extreme; inaugurat în urmă cu un an de Ovidiu Petcu (care a trecut de la machete SF - foto, la supravieţuire post-SF), este condus acum de Ciprian Chisega, îndrăgostit mai cu seamă de manevrarea arcului şi a măciucii.

David Anderson persevereazä în a-şi promova Atelierul de Kick-boxing, la o oră care-i atrage înjurături - 9:00 a.m. (înjurăturile sunt la adresa muzicii pe care efectuează exerciţiile, cu un număr suspect de mare de participanţi).

Prima transmisiune în direct la Radio România (o emisiune de 60 de minute dedicată fenomenului Atlantykron). Astronomia sucevenilor de la Cygnus are un mare succes, iar telescopul este invadat în fiecare noapte. În plus, este foare solicitat şi programul de simulare pe computer a bolţii cereşti. Splendid program de artificii, realizat la iniţiativa organizatorului principal, Sorin Repanovici. În afară de **Kalvar** craiovenii de la SJ *Felix Aderca* şi cernavodenii realizează prima comedie, în regie autohtonă, care durează 12 minute şi se bucură de succes. Printre actorii ad-hoc: Gabriel Grosu, în rolul body-gurad-ului, şi Vali Ionescu, în cel al poliţistului. Aleea principală este iluminată nocturn cu două şiraguri de lumini verzi şi roşii. Singura bere disponibilă la Restaurant este SKOL (*e limpede că-i bună*). Viorel Lazăr a venit numai pentru ultimele două zile, din cauza programului aglomerat... de pe litoral.

Alexandru Mironov s-a străduit în două rânduri să le deştepte interesul tinerilor auditori pentru revista Anticipaţia, dar de vândut i-a trecut misiunea lui Traian Bădulescu. Revista indigenă şi sezonieră "Atlantykron" a

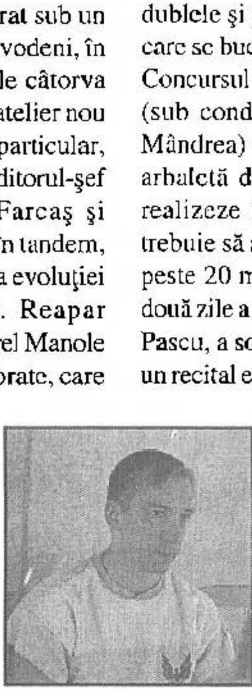
apărut în patru numere.

Reacţie post-Atlantykron: la Craiova, Aurel Cărăşel şi Viorel Lazăr realizează primele patru "Şcoli de Week-End" (numite "Atlantis"), cu durata limitată la 2 zile, în diferite locaţii ale judeţului; invitaţi speciali - Alexandru Mironov, Traian Bădulescu şi Cristian Român, redactor-şef al rev. "Ştiinţă şi Tehnică".

Iulie - august 2005

Sosiţi pe insulă cu două zile înaine de deschidere, Gilli Popescu, Pif (Mishu Panfilov), Mihai Ciorbaru şi Vali Ionescu (plus alţi 20 de akademicieni nerăbdători) s-au lăsat mâncaţi de ţânţari înaintea celorlalţi, pentru a termina instalarea elementelor principale de infrastructură - bacurile, curentul electric, iluminatul public şi toaletele comune.

Al doilea şarpe din istoria faunistică a insulei este capturat sub un cort şi decapitat de către cernavodeni, în ciuda protestelor ecologice ale câtorva spectatori. Îşi face apariţia un atelier nou - Psihologia întreprinzăorului particular, susţinut de Cristian Cârstoiu, editorul-şef al editurii Amaltea. Dan Farcaş şi Alexandru Mironov prezintă, în tandem, o interesantă perspecivă asupra evoluţiei omenirii ca rasă cosmică. Reapar machetele: de această dată, Aurel Manole aduce din Galaţi machete traforate, care trebuie asamblate conform unei scheme.

Concursul atrage un număr foarte mare de participanţi, care-şi dispută meticulozitatea şi imaginaţia. Revin şi roboţeii solari ai lui David Anderson - foto. *Păturica SF* începută cu un an înainte de un întreprinzător din Galaţi îl are drept coordonator principal pe Ştefan Ghidoveanu, revenit pe insulă după mulţi ani de absenţă.

Ştefan patronează, simultan, şi un concurs de jocuri pe calculator, pentru buna desfăşurare a căruia îşi pune la bătaie propriul computer. Vali Ionescu devine disck-jockey pentru o noapte şi realizează ***Balul băbăciunilor***, având drept fundal sonor muzica anilor '80.

Echipa **Kalvar**-ului îşi continuă operaţiunea de fond şi reuşeşte să tragă dublele şi pentru al doilea film indigen, care se bucură de un succes şi mai mare. Concursul "Zilele aventurii" din acest an (sub conducerea lui Mihnea Muraru-Mândrea) are drept leit-motiv o uriaşă arbaletă din lemn, pe care rebuie s-o realizeze fiecare echipaj, arbaletă ce trebuie să arunce o sticlă plină cu apă la peste 20 m lungime. Vizită surpriză de două zile a naşului lui Croco - Ioan Gyury Pascu, a soţiei şi a fetiţei sale. Gyury dă un recital exemplar, de aproape două ore, la Amfiteatru, dar pierde concursul de pescuit de a doua zi.

Dan Milici aduce, din partea clubului Cygnus, un excelent CD-ROM multimedia, intitulat "20.000 leghe sub mări", în care este omagiat Jules Verne.

20.000 DE LEGHE SUB MĂRI

(sau Jules Verne în format digital)

Un excelent CD-ROM şi-a făcut apariţia în aceasă vară pe solul insulei Atlantykron, cu ocazia centenarului marelui scriitor francez.

Realizatorii lui, Membrii Societăţii Cygnus din Suceava (au şi o editură cu acelaşi nume!), care au impresionat, la prezentare, printr-o imaginaţie debordantă în aranjarea materialului, demnă de scriitorul celebrat.

Coordonarea întregii activităţi, precum şi prefaţa materialului o face nimeni altul decât specialistul nostru în materie de Jules Verne, scriitorul Ion HOBANA, cuvântul introductiv îi aparţine lui Alexandru MIRONOV, iar autorii materialelor sunt Ionuţ Şandru, Mihai Viţega, Victor Şutac şi Dan Milici.

Ce puteţi viziona pe acest CD-ROM:

-Prezentarea interactivă a romanului "20.000 de leghe sub mări". Veţi avea ocazia să păşiţi prin fiecare loc descris în roman şi, odată cu aflarea evenimenelor, să admiraţi peisajele, flora şi fauna.

-Un dicţionar al personalităţilor din roman. Veţi face cunoştinţă cu aproape 200 de personalităţi, de la Arhimede la Xenofon şi de la Beethoven la George Washington.

-Un atlas geografic care conţine peste 100 dintre locurile descrise în roman.

-Un atlas botanic care conţine câeva zeci de plante.

-Submarinul Nautilus, construit în mod virtual, făcînd posibilă vizitarea fiecărei încăperi a acestuia.

-Un capitol referitor la viaţa scriitorului. Sunt parcurse, în mod cronologic, principalele etape ale vieţii lui Jules Verne, ilustrate cu imagini de arhivă, schiţe etc.

-Prezentarea tuturor ilustratorilor "Călătoriilor extraordinare", cu exemple de ilustraţii.

-Cele mai importante ecranizări după opera lui Jules Verne.

O trecere în revistă a modului în care, după 100 de ani de la dispariţia sa fizică, Jules Verne a devenit un simbol universal, prin numeroasele publicaţii, emisiuni de televiziune, timbre, cărţi poştale etc., care îi sunt dedicate.

-Trei jocuri de testare a cunoştinţelor generale din domeniul faunei subacvatice, a pictorilor şi a compozitorilor celebri.

-Întreaga călătorie este însoţită de o coloană audio cuprinzînd piese clasice, compuse de către acei compozitori

prezenţi în roman.

Toate acestea sunt posibile datorită faptului că lucrarea conţine câteva mii de imagini, modele 3D, sute de pagini de text, numeroase secvenţe video şi audio.

Lucrarea este executată sub egida Societăţii Ştiinţifice CYGNUS - Centru UNESCO.

CD-ROM-ul este realizat de **MULTIART (0722/537125)**, a cărei adresă de Internet este **www.multiart.ro**.

Aviz amatorilor de Jules Verne!

In memoriam A.C.

Ca orice loc intrat în legendă, **Atlantykron**-ul îşi are propriile repere istorice, dar şi propriile elemente de mitologie. Încă de la primul val al colonizării, în 1990, cei aproape 30 de pionieri deschizători de drumuri (atât la propriu, prin lăstărişul, iarba uriaşă şi cioturile de sălcii, cât şi la figurat) au vorbit despre *caracterul magic al locului,* şi trebuie să admitem, acum, la peste 16 ani, că Zeul Necunoscut al insulei aruncă asupra tuturor o plasă de vrajă care domoleşte energiile prea virulente şi pacifică spiritele.

Pentru că, într-un fel sau altul, acest Zeu, căruia i-au fost închinate ca ofrande toate operele artistice din cadrul concursului **Regii Nisipurilor**, şi-a făcut permanent simţită prezenţa printre participanţi.

"E un loc magic aici, spunea scriitorul George Anania în 1993, parcă poţi să simţi prezenţa în aer a unui spirit pur..."

"În trei locuri din România am simţit până acum atingerea Necunoscutului, iar unul dintre ele este chiar insula aceasta", declara în 1991 antologatorul Dan Merişca.

"Cine-ar fi crezut că Zeii vor reveni tocmai aici, după 2000 de ani?", se întreba, în 1999, astronomul Harald Alexandrescu.

Şi exemplele ar putea continua. Dar chiar şi Zeii cei mai paşnici cer, pentru ca puterea lor să se manifeste pozitiv, anumite jertfe. Pentru că orice eveniment trebuie semnat cu sânge pentru a scăpa de uitare.

De-a lungul anilor, au trecut Marele Prag al Celeilalte Dimensiuni, legaţi prin invizibile fire de insula care le-a subjugat sufletele, mai mulţi Visători-Imaginatori, care au semnat acest pact, în numele nostru: **Dan MERIŞCA, Harald ALEXANDRESCU, Simona VLĂ-DĂREANU, Marian CHECHE-LUŞ**. Poate, cândva, o altă generaţie de atlantykronieni va delimita un spaţiu în partea de vest a insulei, unde vor scrie, simplu, pe pietre, în manieră druidică, numele lor.

A celor care, an de an, ne privesc din imensitatea înstelată şi se bucură odată cu noi de faptul că insula ne oferă magica linişte necesară creaţiei.

Viorel LAZĂR

CĂLĂTORIA VERNIANĂ

Dacă i-am teleporta pe rarii cititori ai vremurilor noastre, debranşându-i de la numeroasele preocupări cotidiene, îndepărtându-i din faţa televizoarelor sau a computerelor, alungându-le stresul pentru o scurtă perioadă de timp, tare s-ar minuna de atmosfera săracă a lunilor de iarna, dar plină de emoţii, a parisienilor anului 1865, când căutau febril să-şi procure paginile jurnalului "Debats", în care un tânăr scriitor îi purta într-o călătorie pe Lună. Îndrăzneaţă idee a lui Jules Verne, ce devenise cunoscut cu puţin timp în urmă, captând atenţia publicului cu "Cinci săptămâni în balon" şi "O călătorie în centrul Pământului", să trimită oameni pe Lună!

Strălucita-i minte scormonise în sacul dorinţelor publicului şi în fantastica şi nemaiauzita călătorie, Verne trimite un echipaj din doi americani şi un francez. Greutatea şi rezonanţa specială a americanilor, ca şi inspirata plasare în călătorie a unui compatriot, câştigase simpatia francezilor ce despicau firul în patru în problema zborului cosmic.

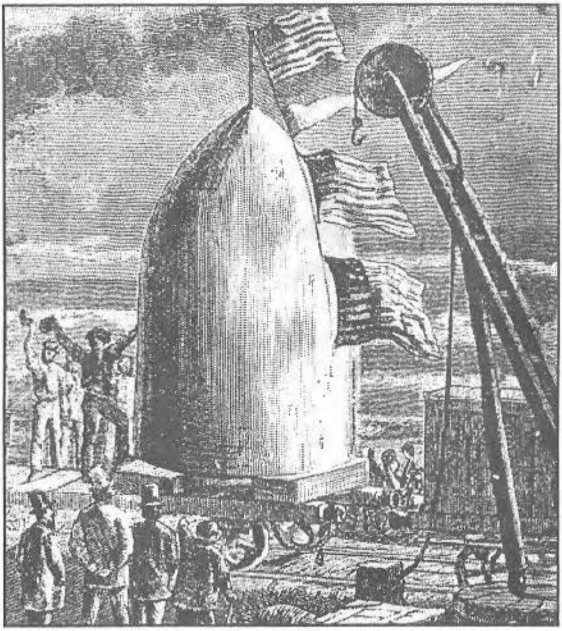
Fiecare cititor al ziarului "Debats", care începuse să publice în foileton romanul "De la Pământ la Lună", se considera un observator şi un analist al ştiinţei şi tehnicii la început de secol XX şi se număra printre cei ce încercau să rezolve problema zborului, columbiadului spre Lună. Va reuşi să ajungă la ţintă? Cum vor reveni pe Pământ din uluitoarea expediţie? Ce se va întâmpla în timpul călătoriei?

Acestea erau, de fapt, preocupările parisienilor din acea epocă demult trecută, iar Verne cel care le provocase, fără a selecta criteriul vârstei.

Pasiunea pentru imaginaţie, utopie, deschisese robinetul visării, de la cel mai tânăr la cel ce se afla aproape de asfinţit. Cuprinşi de febra călătoriei cosmice, francezii se simţeau onoraţi de echipajul americano-francez şi erau mândrii că participau la un asemenea îndrăzneţ plan de cucerire a satelitului Terrei.

Romanul vernian a reprezentat un impuls pentru cercetarea ştiinţifică, consfiinţind încrederea în forţa omului. Era perioada când numai imaginaţia debordantă a lui Jules Verne atinsese cote maxime. Nu existau avioanele, radio-ul sau televizorul, submarinele etc. Acest gen de literatură lansată de autorul francez înflăcărase inimile cititorilor care, deşi

ştiau că este utopie, se întreceau în comentarii ştiinţifice bazate pe un fundal real. Analizau acţiunile descrise de controversatul scriitor ca posibile de înfăptuit.

Cei trei pasageri ai obuzului gigant direcţionat către satelitul Pământului aveau cunoştinţe ştiinţifice şi tehnice legate de direcţia către ţintă, viteză, gravitaţie, încărcătură etc. Cititorii care aveau conoştinţe de specialitate au început să analizeze ştiinţific călătoria şi să cârcotească despre lucrurile greu de realizat ale acelei epoci.

S-a depăşit bariera ficţiunii, dând frâu liber posibilului de atins. Opera verniană era analizată ştiinţific, criticată prin datele obţinute matematic. Se trecuse de la utopie la o posibilă viitoare călătorie reală.

Jules Verne a trezit interesul pentru ştiinţe la milioane de tineri ai globului terestru. In opera sa a reuşit să îmbine aventurile, sentimentele profund umane cu acţiunea şi descrierea unor maşinării care deveneau realizabile abia in secolul următor.

K. E. Tiolkovski, care a publicat primul proiect de rachetă cu combustibil lichid, scria: "Năzuinţa spre călătoriile cosmice mi-a fost inspirată de cunoscutul fantast Jules Verne".

Hermann Oberth, primul om care a calculat parametrii necesari unei nave cosmice care sa ajungă pe Lună, spunea ca a fost inspirat de romanul "De la Pământ la Lună" al lui Jules Verne.

Visul lui Verne de a călători pe Lună se împlinea la aproape o sută de ani de la vechea lui idee. Utopia a fost înfăptuită.

La 16 iulie 1969, naveta Apollo 11 era lansată în spaţiu, avându-l la bord pe Neil Armstrong, însoţit de cosmonauţii Edwin Aldrin şi Mike Collins. După numai trei zile de zbor, Apollo 11 a ajuns pe orbita Lunii. Pe 20 iulie, la ora 10,56 (ora Europei), Armstrong făcea primul pas pe Lună, fiind urmărit pe micile ecrane de milioane de oameni din toata lumea.

Primele cuvinte rostite de Neil Armstrong, când a făcut primii paşi pe Lună au rămas în memoria fiecărui om

conştient de marea realizarea a omenirii: "Un pas mic pentru om, un salt imens pentru omenire".

Jules Verne a fost, este şi va fi un idol al oricărei generaţii, un imbold spre pozitivism şi realizabil.

LEGENDELE C'MERILOR

H.T.F.

Moara a fost inventată în 12.608 A.D. Din cauza uraganului stelar de la mijlocul mileniului XIII, când au fost distruse aproape în totalitate sistemele de stocare magnetică din Sistem, numele creatorului ei s-a pierdut. După cum pierdută a fost şi motivaţia denumirii sale stranii. Legendele *c'merilor*, deşi desconsiderate şi ţinute la periferia cunoaşterii de Poliţia Inteletronică, vorbesc despre un grup de clone, mufate la un sistem cerebral nonuman, care au avut ambiţia de a se eternaliza cu ajutorul **morii**. Oricum, nimeni nu mai ştie ce s-a întâmplat cu ei, deoarece posibila lor imagine nu a rămas nici măcar în memoriile auxiliare clasice, pe hârtie, lemn şi piatră din subsolul selenar.

Moara a conceput, în 12.993 A.D., primul sistem virtual de receptare, stocare şi punere în condiţie de funcţionare a *sufletului* uman, numit **corporalis**. Alfred Basta Da Quino Vesperal demonstrase, cu un secol mai înainte, că psihicul uman este alcătuit din suflet, inteligenţă motrice, inteligenţă intelectuală şi memorie bios. Din toate aceste elemente, singurul cu adevărat important este componenta «suflet», o entitate misterioasă, imposibil de supus oricărui tip de analiză. Odată reuşită stocarea sa, celelalte trei componente pot fi recompuse cu ajutorul sistemelor convenţionale de stocare. Nemurirea devenea, astfel, un vis tangibil. Primul ***stocat*** a fost, cum era şi firesc Da Quino Vesperal, fondatorul primeia din cele cinci secţii ale Casei Viaţa de după Viaţă.

În prezent, există 13 miliarde de miliarde de fiinţe ***stocate*** în toate cele 9987 de sisteme planetare colonizate. Conform contractului Bios, semnat înainte de a-şi încredinţa sufletul specialiştilor, fiecare fiinţă are dreptul la 1000 de existenţe într-un interval de 1 miliard de ani. Apoi trebuie să intre definitiv în marea Uitare. Iar **moara** continuă să se învârtă şi să furnizeze nemurire pe gratis.

JOSE CABRERO ARNAL

(1909 - 1982, desenator de origine spaniolă, Franţa)

1946 - Publică *Placid et Muzo* în revista Vaillant.

1948 - **Pif** apare pentru prima oară în ziarul l'HUMANITE, înlocuindu-l pe *Felix the Cat*, personaj prea marcat politic pentru acea perioadă.

1952 - Aventurile lui **Pif** încep să fie publicate în revista "Vaillant".

1965 - Cunoscînd o faimă crescîndă, Pif devine cel mai cunoscut personaj al revistei, astfel încât, de acum înainte, ea se va numi "Vaillant - le journal de Pif-le-chien".

1969, martie - O nouă formulă a revistei PIF GADGET.

1969, decembrie - Aflat în vizită la redacţia revistei PIF GADGET din Paris, Mihai Negulescu, redactorul-şef al revistei "Cutezătorii", se întoarce cu un nou personaj BD, Minitehnicus, desenat de C. Arnal.

1970, februarie - Este lansat primul concurs naţional de benzi desenate din România, organizat de către redacţiile revistelor "Cutezătorii" şi PIF GADGET: "Aventurile colegului Minitehnicus". Preşedinte de onoare al juriului franco-român este C. Arnal.

1970, octombrie - Sosit în România, Arnal participă la decernarea a 30 de premii şi menţiuni şi 200 de diplome de merit câştigătorilor concursului (lucrările lor fiind selecţionate dintre 4100 de planşe sosite la redacţie). **Minitehnicus** va fi desenat, succesiv, de Pompiliu Dumitrescu, Jo Teodorescu (după scenariile lui Ovidiu Zotta), Nic Nicolaescu, Radu Marian (câştigătorul Marelui Premiu al concursului), Viorel Pîrligras etc.

1971, februarie - În revista "Racheta Cutezătorilor" este publicat portretul profesorului Parbriz, un alt personaj BD conturat grafic de C. Arnal (preluat de Nic Nicolaescu).

1972 - Coperta numărului 2 a revistei "Cutezătorii" este semnată de C. Arnal, iar în interior găsim, pe parcursul a patru numere consecutive, o nouă bandă desenată a acestuia: "Un zâmbet cu Pif".

1991 - Personajul **Pif** îşi face apariţia în revista "Bucuria copiilor".

ERATĂ

Dintr-o regretabilă eroare de machetare, pentru care redacţia îşi cere scuze cititorilor, în Caseta Redacţiei din Anticipaţia nr. 573 s-au strecurat câteva inadvertenţe, pe care dorim să le corectăm. Astfel, autorul Graficii de interior şi cel al Copertelor 1 şi 2 este **Marius Ghergu** şi nu persoanele apărute acolo din macheta numărului anterior.